

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

K. Bahadır.

Aklınla

İnönü, «Savaş havası esiyor» dedi.

İnönü — Savaş, savaş, savaş!..

Demirel — Aman, Paşam... Yavaş,
yavaş, yavaş!

Bütün şoför
arkadaşlar biliyor:

FISK

en yumuşak, en sağlam lâstiktir!

FISK lâstikleri takılı vasıtalar ile
yolculuk daha zevkli, daha emindir!
Rahat bir yolculuk temin etmek için... lastiğin
ömrünü uzatmak için FISK lâstiklerinde her
türlü tedbir alınmıştır. FISK'ten şaşmayınız.

FISK
EMNİYET
DEMEKTİR.

AKBABA

Yıl: 46 Cilt: 15 Sayı: 41 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 2 Ekim 1968

EMEKLİNİN ÖLÜMÜ

GAZETELERDE bir emekli albayın ölümünü okudum. Tiyatrolarımızda oynanan en acıklı dramdan daha acıklı, Babiâli'de basılan en göz yaşartıcı romandan daha ağlatıcı idi. Bazan hayatın gerçeği sanatçının ilham perisine taş çıkartır. Emekli albayın hayata gözlerini yumması haberi de hepimizi derin derin düşündürecek dramatik bir senaryo gibiydi.

Size ölümünü anlatacağımız emekli albay uzun yıllar devlet hizmetinde dirsek çürütmüş, saç ağartmış bir kişi... Ne var ki devlet baba samıldığı kadar vefakâr değildir. Uzun yıllar kendisine hizmet etmiş çocuklarını kapının önüne koyup:

— Sen artık yaşlandın, dinlenmeye ihtiyacın var... dediği zaman, emekliye ayırdığı kişiye mevkiyle orantılı ve insanca yaşamasını sağlayacak bir maaş bağlamaz. Öğretmeninden tapu memuruna, subayından kaymakamına, gümrükçüsünden komiserine kadar nice vatandaş devlet hizmetinden ayrıldıktan sonra eline geçen parayla nasıl yaşayacağını şaşırır. Körolası hanede evlâd-ü iyal de vardır. Çocuklar, hanım ve hattâ bazan torunlar ekmek düşmanı gibi üç aylığı gözlerler. Hayat günden güne pahalılaşmakta, fiyatlar başını alıp gitmekte, paranın değeri düşmektedir.

Hal böyle olunca ne yapsın emekli memur!... Bir yandan eline geçen paraya, bir yandan çarşı pazardaki fiyat etiketlerine baktıkça aklı başından gider. Bir gecede yüzbin liraya banko çeken, onbine remil atan, ellibine bar kapatanların dörtlü tozu dumanı kattığı şu ülkede geçinmek kolay mı? Haydi kıt kanaat, ucu ucuna, sürünerek geçindik diyelim; paranın —tövbe estâfurullah— Allah sayıldığı ve yeşil banknot önünde secdeye varıldığı şu toplumda şerefini ve onurunu dik tutmak kolay mı?

Emekli albay, her hafta zembilini eline alır, pirincin, fasulyenin beş-on kuruş daha ucuzunu, domatesin hıyarın birkaç kuruş daha elverişlisini bulabilmek umuduyla o tezgâhının bu tezgâhın benim dolaşmış; gözünü kestirdiği satıcının önünde durup:

— Fasulye kaç oğlum?

— Akşam pazarı bey baba, Ayşekadının böylesi görülmemiş, almaya niyetliysen daha iyisini bulamazsın...

Emekli albay bıkmadan usanmadan her hafta pazarı altüst e-

der, ucuza bulduğu öteberiyi zembiline doldurup eve taşır, şu kavanoz dipli dünyada evin bütçesini ucu ucuna getirebilmek için çırpınır...

Ve işte böyle devam eder gider iken hayat, devlet hizmetinde yıpranmış iki büklüm gövdesiyle günlerini sayarken emekli albay, bir gün gene üç beş kuruşunu cebine koyup çıkmış pazara... O tezgâhının bu tezgâhın benim dolaşıp, keseye uygun cinsinden yarım kilo domates aramış. Mevsim sonu, artık salata mı yapacak, dolmasını mı pişirecek bilemeyiz. Bir tezgâh üstündeki domatesleri inceleyerek soruyor:

— Kaça bunlar oğlum?

— Babalık, domatesleri muncıklama!

— O ne biçim lâf oğlum, şöyle bakıyordum...

— Malı beğenmediysen çek arabanı! Seninle kaybedecek vakitimiz yok.

— Sen bana baksana, terbiyenin takın!

— Takınmazsam ne olacak ulan?

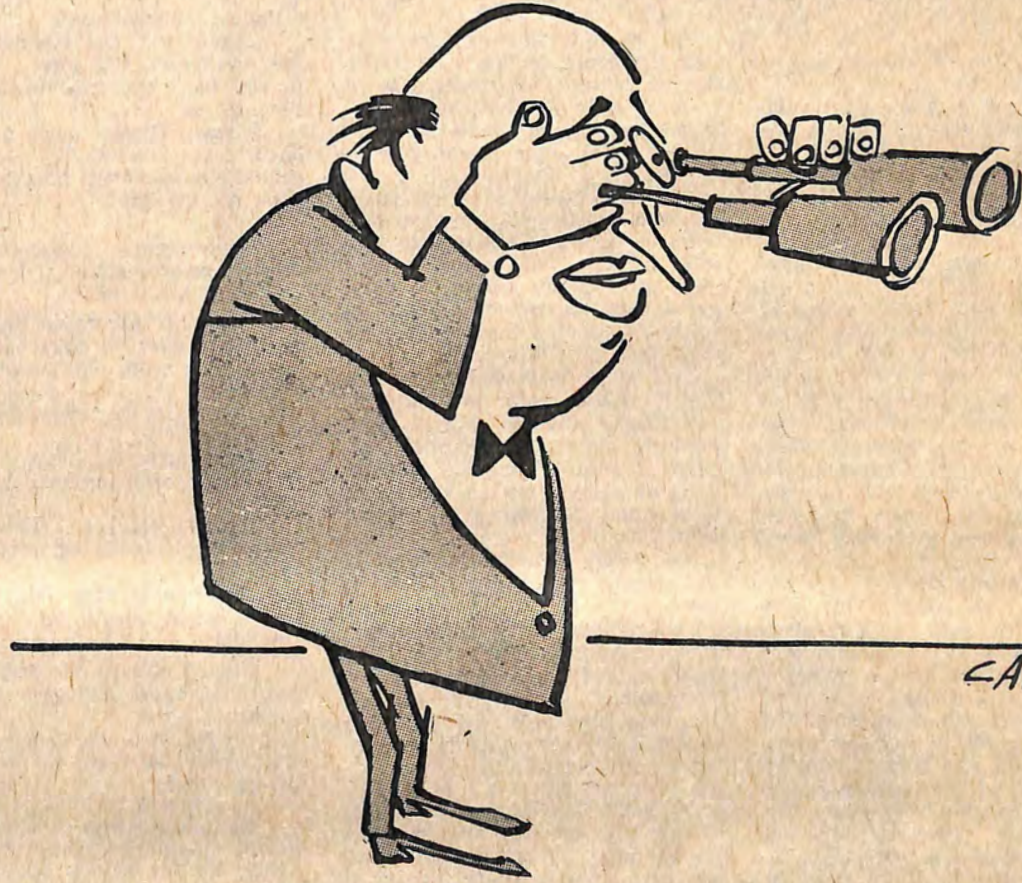
— Vay haddini bilmez, bana ulan dedin ha!...

— Derim ulan...

İhtiyar emekliyle, külhanî satıcı itişmeye başlarlar... Genç irisi satıcı vurur yere emekli albayı...

— Ulan bir şey değil, öleceksin de adamdan sayacaklar, başımı belâya sokacaksın...

Demirel dürbünle Rusya'yı seyretti. — Gazeteler —

— Aman sağ gözüm görmesin!

Emekli albay düşer yere... Ama o ne? Kalkamıyor bir türlü ihtiyar... Öyle upuzun uzanmış yatıyor.

Ve anırlar ki gitti gider beyin kanamasından...

Kıtı kıtına, ucu ucuna yetişemeyen üç aylık... Banknota tapan bir toplum... Tansiyonu yüksek emekli albay... Yarım kilo domates... Ve işte size bir emeklinin acıklı ölümü...

Bazı toplumlar vardır, insanların yaşarken öldürür; insanın insanlığını öldürür; insanın yaşama gücünü öldürür; insanda onun denen şeyi öldürür; insanda yaşama sevinçini öldürür...

İşte, bu ölümlerin tümü için bir cenaze alayı görmek istiyorsanız emekli memurların hayatına bakınız: Bu millete nice şerefle hizmet etmiş insanları ölmeden öldürmek bizim sanatımızdır. Nice aracıya, tefeciye, vurguncuya, fırsatçıya, şapkasını eğip de selâm duruşuna geçen, nice cüzdanı şişkin vicdanı boş ahlâksızca itibarların itibarını tanıyan şu toplumda, yoksul emeklileri gözleri açıkken yok etmek için elimizden ne gelirse yapmaktayız.

İnsanların erdemlerine boşveren ve sırt çeviren bir düzenin yarımından hayır umulur mu?

AKBABA

Mizah edebiyatına yeni bir eser kazandırıyor:
Akababa'ya uygun yönleri, anıları ve
nükteleri ile

Tanıdığım Meşhurlar

Yazan: NACİ SADULLAH DÂNiŞ

GELECEK HAFTA AKBABA'DA...

İnsanlar uyanıyor

SON hapisliği çok zor gelmişti. Cezaevinden çıktıktan sonra, bir taşra ilçesindeki hele o sürgünlüğü canına tak demmişti. Sürgün süresi dolup da başkente dönünce, kendisini kentin kalabalığı içinde büsbütün yalnız buldu. Karısı, daha cezaevindeyken ondan boşanmıştı.

Bu durumda insan ister istemez karamsarlığa düşer, hele parası, bir geçim yolu da yoksa... Politikadan büsbütün elini eteğini çekip geçinebileceği bir iş mi aramalıydı?

İlkin başını sokacak bir dam altı bulması gerekiyordu. Kentin orta yerlerindeki evlerin kirası çok yüksekti, yalnız ortadakiler değil, dolaydakiler de öyle... Kirasını ödeyemediği için, icra memurlarının evine gelip, küllüstür daktilo makinesini, bir iki parça eski püskü eşyasını haczetmelerinden artık bıkip usanmıştı. Hele konu komşunun, ilk gördükleri bir yabansı yaratığa bakarak gibi, süzerek kendisine bakmalarından, korkulu, meraklı gözlerden, düşman bakışlardan bıkmıştı. Onun için, uzaklarda, dış mahallelerden de ötelerde, تنها bir yerlerde, ucuz, küçük bir kiralık ev arıyordu.

Araya taraya buldu böyle bir yer; bir buçuk odalı küçük bir gecekondu. Aşağı yukarı, yaya gidişle kente iki saat uzaklıkta, bir tepe üzerine kurulmuş beş on gecekonduluk bir küçümencik mahalleydi burası. Üstelik, gecekonduların birbirlerinden uzak oluşu, onun için, çok iyiydi. İki eski bavul dolusu kitaplarından, bir iki parça eski öteberisinden başka birşeyi yoktu. Gecekondusunun pencerelerini bile, perde yerine eski gazete kâğıtlarıyla örttü. Mutluydu. Şimdi artık, geçinebilmek için bir küçük iş arayıp bulmalıydı.

Evinin az ötesinde, ama tam karşısında, baraka içinde bir bakkal dükkanı vardı. Bakkalın da solunda, derme çatma bir sundurmada da manav vardı. Alışverişini bu ikisinden yapıyordu. Gidegele, bakkal ve manavla ahabap olmuştu. İkisi de du-

rumlarından, az kazançlarından yakınıyordu. Alışverişleri pek azdı. Günde beş altı müşteri ancak geliyordu dükkanlarına. Onlar da çok para bırakan yağlı müşteriler değildi. Sermayeleri olmadığı için de daha işlek bir yerde dükkan açamıyorlardı.

Gecekonduya taşınmasından bir kaç gün sonra, bakkalın önüne bir simitçi gelmeye başlamıştı; her öğle sonraları gelir, hava kararınca kadar orda kalırdı. Daha sonra, simitçinin yanına bir mısırcı gelmeye başladı.

Manavın köşesinde de bir adam, camekân içinde tatlı, kurabiye filân satmaya başladı. Derken, bir kundura boyacısı, daha sonra bir gezginci şerbetçi, bir helvacı da oraya yerleşti. Hattâ, eski bir şemsiye altında bir kundura tamircisi bile ortaya çıktı.

Kısa zamanda gecekondunun karşısı bir küçük pazar yeri olmuştu. Bir çöpçü, sabahtan akşama kadar oralarını süpürür dururdu. Bir sürü gezginci esnaf dolmuştu. Bakkalla manavın arasına bir kır kahvesi bile kuruldu. Gidiş-geliş, gelip-geçen arttı.

Boş duran komşu gecekondular da, gecekonduların boş odaları da kiralandı.

Bu cümbüşlü, neşeli havadan mutluluk duyuyordu. Ne var ki, hâlâ işsizdi. O kadar iş aradığı halde bulamıyordu. İş verecek gibi olup, hemen onun arkasından gelen polisten kimliğini öğrenenler de iş vermekten vazgeçiyorlardı.

Arkadaşları da onun gibi parasız, işsiz olduklarından borç bulması da olanaksızdı. Hiç olmazsa, oturduğu gecekondunun kirasından kurtulmak için, bir arkadaşının kentte bir apartmandaki tek odasını onunla bölüşecekti. Arkadaşının bu önerisini kabul etti ama, burdan çıkması kolay değildi. Bakkala, manava, daha bir iki satıcıya çok küçük de olsa borçları vardı. Borçlarını ödemesi gerekirdi.

Bir gece evinde, neyini satıp da borçlarını ödeyeceğini, nasıl taşına-

cağını düşünürken kapısı çalındı. Gelen üç kişiydi; bakkal, manav, bir de kır kahvesinin sahibi... Yoksul odasına utanarak bu üç konuğu aldı: — Kusura bakmayın, size ikram edecek ne kahvem, ne başka şeyim var... dedi.

Bakkal, gülümseyerek: — Zarar yok, biz birşeyler getirdik, işte kahve, işte şeker... diye, e- lindeki kesekâğıtlarını masanın üstüne koydu.

Pek şaşı. Niçin bunları getirmişlerdi? İlkin, alacaklarını istemeye geldiklerini sanmıştı, ama bu hediyeler ne oluyordu?

Manav: — Duyduğumuz doğruysa, buradan taşınıyormuşsunuz? dedi. — Evet, taşınacağım...

Şimdi anlamıştı, neden geldiklerini. Onlara olan borcunu ödemediği için taşınacağını sanıp telaşlanmış olmalıydılar.

— Evet ama, siz nerden duyduunuz taşınacağınızı? — Kahveci, anlamlı anlamlı: — Biz duyuyoruz, yerinden duyuyoruz... dedi.

— Merak etmeyin, sizlere olan borcumu ödemediğim için taşınacak değilim...

— Şimdi ayıp ettin işte ağabey, senden alacak isteyen mi var? Bakkal:

— Sözümlü etmeye bile değmez beyim, dedi, zaten kaç para ki...

Manav: — Benden yana alacağım helâl olsun, katiyen istemem ve de versen almam... dedi.

— Ama niçin? — Biz senin değerini bilenlerdeniz beyim... Senin bize çok iyiliğin var...

Boğazına bir düğüm oturdu, zorlukla: — Estağfurullah... diyebildi.

Demek onu tanıyorlar, bu halk için çalıştığını biliyorlardı. Ne diye umutsuzluğa kapılmıştı, ne diye karamsarlaşmıştı da, politikadan çekilmeye kalkışmıştı. Hiç bu insanlar bırakılır mıydı?

Kahveci: — Bakkal: — Hep sizin sayenizde... dedi.

Kahveci: — Bize acıyın, dedi, siz burdan taşınırsanız biz hepimiz hapyutuk. En başta ben, kahveyi kapamak zorunda kalırım...

Bir yalvarma daha tutturdular. Çoluk çocukları vardı, onlara acımalıydı. Hepsinin sayesinde geçinip gidiyorlardı işte... İsterse ona bir aylık bile bağlayacaklardı.

— Sağ olun ama, benim öyle büyük hizmetlerim yok, dedi, hem elim ayağım tutarken çalışmalıyım... Ben ne yaptım ki size, burdan ayrılmamamı istiyorsunuz?

Manav: — Daha ne yapacaksınız, dedi, sizin iyiliğinizi unutamayız. Siz bu gecekonduya taşınınca, sizi gözaltında tutmak için, çöpçü kılığında, boyacı kılığında polisler doldu buraya... Derken, daha başka esnaf kılıklı polisler geldi. O polisleri kontrol için de daha başka polisler geldi. Buraları ana-baba günü oldu.

Bakkal: — İlkin bizden sorup öğrenirlerdi ne yaptığımı... dedi.

Manav: — Bunlar hep bizden alışverişe başladılar... Sonra eskici geldi, kün-

— Vazgeçin burdan taşınmaktan, çok rica ederiz, dedi.

Manav ekledi: — Evet, bunu ricaya geldik... — Taşınmak zorundayım, çünkü kirayı veremiyorum...

Manav: — Biliyoruz, dedi, her birşeyi biliyoruz. Biz, bura esnafı düşündük danıştık, sonunda sizin kiranızı aramızda toplayıp her ay ödemeye karar verdik. Yeter ki siz burdan çıkmayın...

Bakkal: — Bizden ayrılmayın yeter, kirayı hiç düşünmeyin...

Gözleri buğulanmıştı sevinçten, nerdeyse ağlayacaktı. Bunca yıllık mücadelesi sonunda, kendisine ilk olarak değer veriliyordu:

— Olmaz, dedi, kabul edemem... Sonra, yalnız kira değil, işsizim. Burda geçinmek zor, bir arkadaşımın yanına sığınacağım.

Kahveci: — Biz bura esnafı kaç gündür hep bu işi konuşuyoruz, dedi, biz her şeyi düşündük, sizin geçiminizi de... Sizin aylık geçiminizi her ne kadar sa biz aramızda denkleştirip size vereceğiz... Ne olur, çıkmayın burdan... Bizi bırakmayın...

Üçü birden yalvarıyordu. Nerdeyse kendini tutamayıp ağlayacaktı. Kim ne derse desin, memlekette büyük bir gelişme, insanlarda büyük bir uyanma vardı. Demek bunca yıl boşuna çalışmamışlardı. Eskiden olsa, bu adamlar ona selâm bile vermezlerdi.

— Çok teşekkür ederim, dedi, sağ olun, beni çok duygulandırdınız. Ama kabul edemem yardımınızı... Yeniden yalvarmaya başladılar.

Bakkal: — Bu size lâıyk değil, dedi, oturulacak ev değil... Burasını beğenmiyorsanız, hemen şuracıta, iki katlı bir ev var, üst katı kiralık. Banyosu da var hem de... Orasını size taltım...

Kahveci: — Bizim istediğimiz, sizin bu mahalleden, bizden uzaklaşmamanız... dedi.

Çok merak etmeye başlamıştı: — Peki ama niçin burda kalmamı istiyorsunuz?

— Beshelli beyim... Bunca esnaf, sizin sayenizde geçiniyoruz.

— Estağfurullah... Ben sizden öyle büyük alışveriş yapamıyorum ki.

— Sizin alışveriş hiç... Asıl alışveriş başka... Siz buraya uğur getirdiniz... Siz gelmeden önce dükkanıma günde üç dört müşteri ancak uğradı. Siz burasını canlandırdınız, neşelendirdiniz. Baksanıza yeni yeni dükkanlar açıldı...

Bakkal: — Hep sizin sayenizde... dedi.

Kahveci: — Bize acıyın, dedi, siz burdan taşınırsanız biz hepimiz hapyutuk. En başta ben, kahveyi kapamak zorunda kalırım...

Bir yalvarma daha tutturdular. Çoluk çocukları vardı, onlara acımalıydı. Hepsinin sayesinde geçinip gidiyorlardı işte... İsterse ona bir aylık bile bağlayacaklardı.

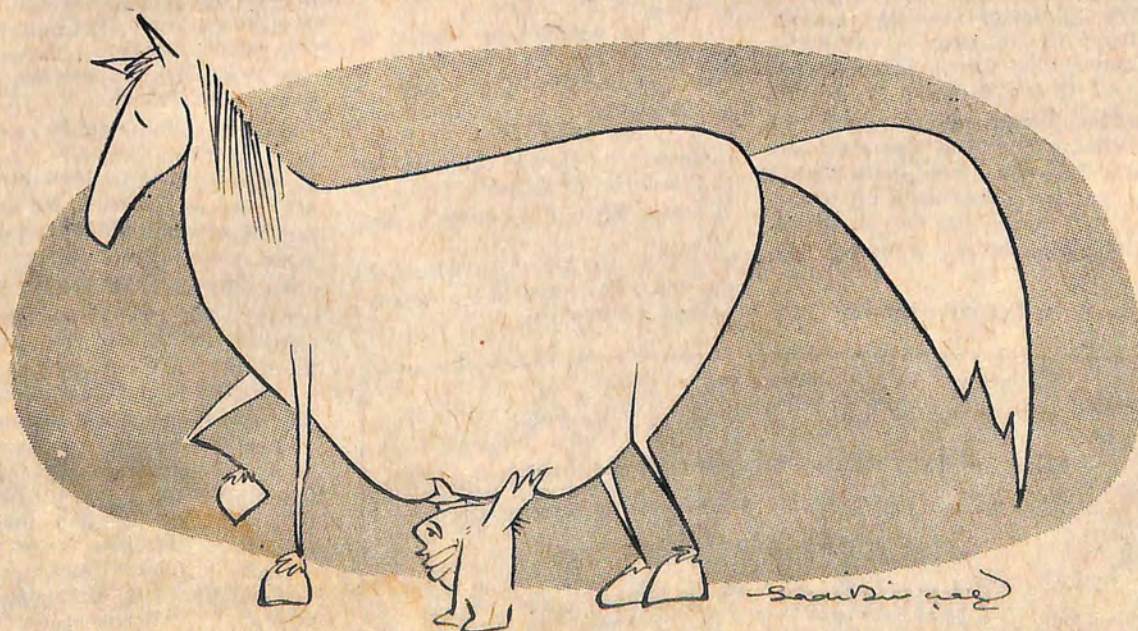
— Sağ olun ama, benim öyle büyük hizmetlerim yok, dedi, hem elim ayağım tutarken çalışmalıyım... Ben ne yaptım ki size, burdan ayrılmamamı istiyorsunuz?

Manav: — Daha ne yapacaksınız, dedi, sizin iyiliğinizi unutamayız. Siz bu gecekonduya taşınınca, sizi gözaltında tutmak için, çöpçü kılığında, boyacı kılığında polisler doldu buraya... Derken, daha başka esnaf kılıklı polisler geldi. O polisleri kontrol için de daha başka polisler geldi. Buraları ana-baba günü oldu.

Bakkal: — İlkin bizden sorup öğrenirlerdi ne yaptığımı... dedi.

Manav: — Bunlar hep bizden alışverişe başladılar... Sonra eskici geldi, kün-

Demirel, «Özel sektörü destekliyoruz» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

dura tamircisi, simitçisi geldi.

Kahveci:

— Ben de bir kahve açıp sayende geçinmeye başladım beyim. Akşama kadar oturuyorlar, en azından üçer dörder kahve içseler, tamam...

Onlara acı acı baktı:

— Bunların hepsi polis mi? dedi.

— Polis olanı da var, olmayanı da... Bir yerde on kişi birikti mi, yanına elli kişi daha toplar... Şimdi siz burdan taşınırsanız, burası yine eski haline dönecek... Arkanızdan bütün polisler gider.

Bakkal:

— İşte o zaman yandık, dedi.

Manav:

— Fakir fukaraya acıyın, dedi.

Kahveci:

— Hiç olmazsa, bir sermaye top-
layana kadar otursanız... dedi.

Düşündü. Başka yerde aynı durum
olacaktı:

— Peki, dedi, burdan taşınmaya-
cağım ama, alın şu getirdiklerinizi...
Masa üstünde duran dört kesekâ-
ğdını bakkala verdi.

Giderlerken Manav:

— Öbür arkadaşlara müjdeyi ve-
relim mi? dedi.

— Evet, taşınmayacağım... Sizden
bişey istediğim yok...

Kahveci:

— Allah razı olsun... dedi.

Aziz NESİN

Doktorlar tam gün çalışmayı
kabul etti. — Gazeteler —

— Hapı yuttuk!

MİLLETÇE mertliğe, doğru
sözlülüğe, «dobra dobra»
konuşmağa çok değer verir
görünürüz.

— Aferin, iyi oturttu, sözünü
sakınmadı, herifin ağzının payını
verdi, gibi lâflar meclislerimizde
sık duyulan övgülerdendir.

Gelgelelim günlük hayatta dav-
ranışlarımızı incellerseniz bu dik
söz merakına —hele toplumumu-
zun bazı kat ve çevrelerinde—
pek az uyulduğunu görürsünüz.
«Usturuplu» konuşmak, kişilerin
«suyuna gitmek», kaygan lâflar-
la «idare-i kelâm» etmek yurdu-
muzda epeyce rağbet gören spor-
lardandır.

Daha da rağbet görürdü ve ço-
ğumuz Hacıvat'a dönerdik ya;
bereket versin gitgide yaygınlaş-
makta olan başka bir eğilim o
huyumuzu frenliyor. Toplumda
bunalmı arttıkça insanlarımızın
birbirlerine batmağa başlamasın-
dan mıdır, yoksa düpedüz sinir
dengesizliklerinden mi, her ne-
dense ülkemizde şirretliğin ve
söz kabalığının artmakta olduğu
apaçık bir gerçek.

Geçen gün bir kamyonun ar-
kasında şu ibareyi gördük:

«GEÇME, YAKARIM.»

Bir büyük gazetenin okuyucu-
lar sütununda da yine bir suba-
yın «Eşek Yerine Konduk» baş-
lıklı bir şikâyet mektubu çıktı:

«Bir firmanın ilanı çıkıyor ga-

YELPAZE

REFİK ERDURAN

LÜTFEN HOSTİ

zetelerde. Bir kız, direnen eşeğin
dizgininden tutmuş. Resmin üze-
rinde bir yazı: «İnat etmeyiniz.»
Yâni eşeklik etmeyin de malımı-
zı alın demeğe getiriliyor. Mo-
dern reklâmcılık; halkı eşek ye-
rine koymak gibi yenilikler getir-
diyse anlayalım!»

Eğer dobra dobra konuşmak e-
ğilimimiz böylece gelişmeğe de-
vam ederse yalnız modern rek-
lâmcılığa değil, dünyanın genel
görüşme ve konuşma tarzına ye-
nilikler getireceğiz demektir.

Sırf nezaket olsun diye uzatı-
lan sözlerin her gün toplumlara
kaç milyar fazla hece yüklediğini
ve bunlardan kurtulmakla ne ka-
dar vakit kazanılmış olacağını
düşünün bir kere!

«Lütfen sayfayı çeviriniz» do-
kuz hecedir.

«Çevir!» ise iki.

Hastahane duvarlarında «Lüt-
fen gürültü etmeyiniz» diye lev-
halar görülür: Kimse umursamaz
bunları.

«Takırdama!» yazılsa hem da-

ha renkli, hem de daha etkili ol-
maz mı?

Ya parklardaki «Lütfen çiçek-
leri koparmayınız» yazılarının
kokulu ibareler yerlerini «Geç-
me, yakarım» vecizesinin sahibi-
ne taş çıkartacak seslenişlere bi-
rakabilir:

«Dokunma lan!»
«Sıkıysa solla.»

«Yedi can almış bu tosuna var
mı yan bakan?»

Bugün yürürlükte olan üslubu-
muzla yazılmış tipik bir borç is-
teme mektubundaki kemküm-
ler ve bin dereden nazikâne su getir-
melerle şöyle bir merdâne talebi
kıyaslayın:

«Ahmet be, duydum ki epeyce
dünyalık doğrultmuşsun. Bana
hemen bir binlik tosla; senin gi-
bi erkek adama o yakışır. Bu er-
kekliği yapmazsan senin ne kan-

cık hergele olduğunu millete ya-
yarım. Hadi, uçlan!»

Tabii «eşek yerine koyma» tek-
niği reklâmcılıkta alıp yürür:

«Falan bankaya para yatırma-
yanların alnım karışlarız.»

«Fılân yağdan başkasını ziftle-
nenlerin midesine ööö!»

«Hey, avanak! İnekliliği bırak,
feşmekân sobasını yak!»

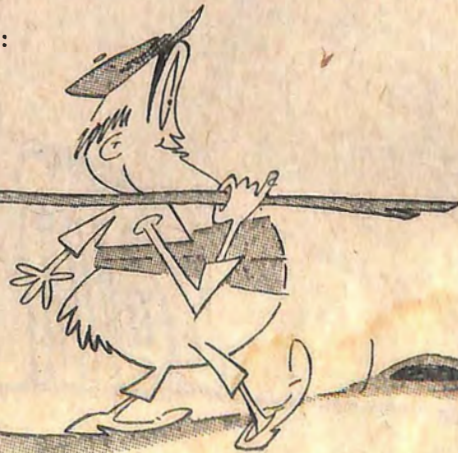
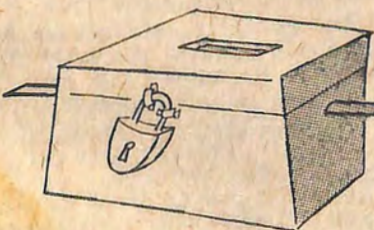
Ama yeni üslubun en büyük ya-
rarı politikada görülür elbette.
Seçmenlerin ağzından girip bur-
nundan çıkmak için saatlerce
döktürülen vatan, millet, Sakar-
ya, din, ahlak, namus, kalkınma,
huzur, nur mur edebiyatının ye-
rini özlü konuşmalar alır:

— Çalışma saterberliği isteyen-
ler sizi uyandırıp düzeni değiştir-
mekten dem vuruyorlar. Ben to-
punuzun ne binoglu bin olduğu-
nuzu bilirim. Sizin uyudunuz
falan yok: Bu derbederlikte böy-
lece yuvarlanıp gitmek işinize ge-
liyor da onun için bana oy veri-
yorsunuz. Hadi, köftehorlar, yine
oyları elden gelin ki bu rezillığın
gevşekliliği sürüp gitsin!

Kimbilir, belki busbütün edep-
ten soyunur da birbirimizin gö-
zünde cascavla kalırsak gerçek-
ten daha rahat ederiz. İnsanları
merkep yerine koymanın büyük
kolaylığı vardır.

Başkalarını edep ve akıllı say-
mak insanın kendisinin edep ve
akıllı olmasını gerektirir de...

Demirel'in Doğu gezisinden çizgiler :

Yazısız

Tasarruf Bonosunun faiz kuponları

MUZAFFER İZGÜ

DARGELİRLİ bir memur için her halde 18 lira 60 kuruşun ne demek olduğunu bilirsiniz. Ay, otuzbir çekse dahi bu para ile tam bir ay günde iki defa kahveye gidip, çocukla beraber ısınmak için tavuklar gibi saat sekizde yatağa girmekten kurtulursunuz... Sonra efendim, markası üçüncü olmak şartıyla tam bir ay sizin ciğerlerinizi sigara dumanıyla bayram ettirir... Velhasıl, hanımın eline elli kuruş, gelinlik kızının eline yirmi beş kuruş harçlık vererek göze ve kalbe girebilirsiniz... Hiçbir şey yapmasa bile, insana üç kere sinekli şarapla, eşek etinden yapılmış sosle kafa çektirir meyhanelerde bu para...

Onun için, elime makası alınca, sanki en kıymetli bir kumaşı kesen terziymişim gibi, giriştim bizim tasarruf bonolarının faiz kuponlarını kesmeğe...

— Haa, bu 1969 Martının, efendim bu, bu işte 1968 Eylülünün... Yaz hanım, 60 kuruş yaz! Sen de bir tarafa yaz kızım, üç kişi üç elden toplayalım ki, herhangi bir yanlışlık olmasın!

Kuponları kestik, parasını topladık, tam 18 lira 60 kuruş ediyordu... Karım:

— Ayol bana işporta malı bir e-şarp, dedi.

Kızım, annesinin yüzüne kızarak baktı ve:

— O şeyden, dedi.

Oğlum:

— Bize de bir pergel parası çıktı her halde, dedi...

— Tamam çocuklar, dedim, arzularınız üzerinde, annenizle odamıza çekildikten sonra bir konuşma yapacak ve gereken karara varacağız. Varacağımız kararın, arzularınız üzere müsbet olacağından emin olabilirsiniz!

Karı koca, yaptığımız brifingte, bu 18 lira 60 kuruşun içinden bir de kömürlüğe ampul almağa karar verdikten sonra oturuma son verdik ve yatağa birbirimize sırtımızı tam 180 derece döndürerek uykuya daldık...

Sağolsunlar rüya melekleri!.. 18 lira 60 kuruşu rüyamda bir an içerisinde 1800 lira 60 kuruş yapıverip, bana sabaha dek tatlı dakikalar yaşattılar...

Sabah daireye gider gitmez, mü-

dürümün karşısına çıktım. Faiz kuponları elimde:

— Efendim şey, biraz bankaya kadar gideceğim de, dedim...

Şayet kuponları göstermesem kim bilir müdürümün aklına neler gelir: «Allah Allah, bak sen şu bizim bit kadar memura! Yahu, bunun bankayla ne ilişkisi olabilir? Pantolonu yamalı, kundurası delik, kişi paltosuz, yazı atletsiz!... Acaba?...»

Evet, insana, rüşvet yiyor diye kara bile sürerler... Haydi sürmezler diyelim, gözünü sevdiğimin sicil meselesi...

— Efendim, şu tasarruf bonusu faiz kuponlarını değiştireceğim de...

— Ha!... Olur Dehri efendi, ama çabuk gel!

— Başüstüne efendim!

Koştum gittim, bankanın birine. Veznedeki adam, yüzüme bakmadan:

— Bugün sıra bizim değil, dedi.

— Aman efendim, izin, memurluk...

— Bizim değil efendim...

— Ya kimin efendim?

— Falanca bankanın!

Koştum gittim o bankaya. Amanın Allah!... Ulan dersiniz, banka millette bedava tarafından avuç avuç para dağıtıyor bel Hemen kafamda bir şimşek çaktı:

«Ulan yedi aylık Dehri, ister mısın bir çekiliş veya bir açılış olsun, hani şeyler, limonatalar, pastalar, birer de hâtıra tuzluk... Ulan yaşadık be!»

Birisine yanaştım:

— Çekiliş mi? dedim.

Gülerek:

— Hi, dedi.

Sevindim:

— Pasta falan?

— Yok, börek veriyorlarmış, dedi.

Daha çok sevindim. Ne de olsa dargelirli birinin kursağına yağlı bir şey... Ama, acaba kıymalı mı veriyorlar, peynirli mi?

Sordum:

— Kıymalı mı, peynirli mi?

— İsteyene istediğinden, hem kıymalı, hem peynirli.

Yaşadık. Adama iyice yanaştım:

— Bu arada şu bizim faiz kuponlarının parasını da alınız!

Adam, kahkahayı bastı ve:

— Nah alırsın! dedi.

— Niye?

— Niyesi var mı yahu? Baksana

şu millete, ben bir haftadır bu işin peşindeyim.

— Hani çekilişti?

— İşin gırgırı o! Sen en iyisi bugün burada bekleme! Yarın falanca bankanın, erkenden gidersin oraya, beklersin!

Müdür her gün izin vermez insana. Bekledim... Saat onbir buçukta bankanın odacısı, kapıya çıkarak:

— Tamaaam, kontenjan doldu, dedi...

100-150 kişi, kıza köpüre dağıldı... O günü eve ayrı hesap verdim müdürüme ayrı... Fakat çalışmadığım zamanları gece çalışarak telâfi edeceğime dair müdürüme söz verdikten sonra devrisi günü saat dokuzda yine damladım falanca bankanın önüne...

Ühüüü!... Ulan aman bunlar ne zaman gelmiş birikmişler buraya?

— Yahu kardeşler müdür izin!...

— Ulan kim takar senin müdürünü, geç sıraya!

Geçtik... Geçtik ama, bizim kuyruk caddeyi bir baştan bir başa aştığı gibi, kahvenin içine dek dal budak salmış... Kahveci, kahveyi işgaline parası olarak, kim kuyruktaysa tutuşturuyor eline çayı. Aman, bir de zevkil oluyor ki kuyruktaki çay içmesil!...

Kuyruğun ucu tam kahveden dışarıya çıkmıştı ki, bankanın odacısı, ayaz görmemiş sesiyle bağırdı:

— Bittiii!

Ulan biz de bittik be! Üç saat kuyruktaki ayakta... Ne yapalım. Eve ayrı tekmiil verdik, müdürü ayrı. Müdür:

— Ama Dehri efendi! dedi.

— Efendim, yarın falanca bankanınmış... Zannediyorum!...

— Gece çalışacaksınız!

— Başüstüne efendim!

Devrisi günü sabah erkenden bankanın önüne gittim.

«Yahu bu herifler burada mı sabahlıyorlar be!»

Belki kuyruktaki yüzüncüyüm. Bir yağmur, bir yağmur... Ama kimse milim kıpırdamıyor yerinden. Hele önümde şişman bir adam var, yağmur ıslattıkça, o bana askerlik hatıralarını anlatıyor... Askerlik hatıraları bitti, okul hatıraları, okul hatıraları bitti, ölen karısının hatıraları, derken kupon alımı da bitti...

Nasıl olmuşum, sucuk... Sucuk ama, evelallah 18 lira 60 kuruşluk

faiz kuponlarım kupkuru, naylon torbanın içerisinde...

Şişman adam:

— Yarın falanca bankaya gelirken tedarikli gel! dedi.

— Nasıl yâni?

— Battaniye falan getir!

— N'olacak?

— Sen getir canım!

Artık nasıl olsa geceleri mesai yaptığım için müdürü de danışmaz oldum. Sabahleyin koltuğumun altında battaniyeyle yastığı gören karım:

— Dünyada sattırmam! dedi.

— Yahu satan kim? Cenge gidiyoruz biz, cenge!

Tesadüf, kuyruktaki şişman adam benim üç kişi önümde... Onun önünde de belki yüz kişi... Çoğunun elinde battaniye var. Şişman adam, bir şilte yüklenmiş... Bana bağı- rıyor:

— Yün, sırf yün, diyor. Ve oradan başladı bana bu sefer çocukluk hatıralarını anlatmaya...

— Efendim, ben çocukluğumu Adana'da geçirdim... Orada yağmur yağmadığı zamanlar, bir çocuk eline bir sırtık alır, sırtığın ucuna çaputlar bağlar, arkasında bir yığın çocuk, «Bodi bodi, neden oldi?» diye kapı kapı dolaşır. Her kapıdan bir kova su iner bu çocuğun başına. Ve yağmayan yağmur...

Hay ağzından yel alsın... Evet yağdı. Hem de bardaktan boşanırcasına...

— Evet, ne diyordum efendim, bu tür yağmur duası...

Bırak ulan duayı artık, tamam sa-ğanak yağmur başladı...

Bankanın kapıcısı, kapıya çıkar çıkmaz, şişko bağırdı:

— Koş!

— Nereye?

— Koş yahu!

Belki elli kişi, elimizde battaniyeler, şilteler, yorganlar, yastıklar, koşuyoruz...

— Yahu nereye?

— Koş yahu! Yarın faiz kuponla- rını değiştirecek olan bankanın önünde yer kapmağa!

Caddeler, sokaklar, meydanlar, evler, apartmanlar...

— Yahu koş, hep bizi geçiyorlar!..

— Nefes darlığı nefes!

— Yahu koş!

Şişkonun bir koşuşu var, zavallı düşen kırmızı yastığını yerden almadı bile! Bankanın önüne gelen, hemen yarıncı kuyruğa girip battaniyesinin üzerine oturdu...

Biz yine kuyruktaki ya ellinciydik, ya da altmışıncı...

— Yahu ben sana koş demedim mi?

Serdik battaniyelerimizi... Sabaha dek, hiç kimse işgal ettiği kuyruktan ayrılmaksızın, şarkılar söyledik, fıkralar anlattık, soğuktan takır takır takırdadık...

Fakat, yine de bize üç kişi kala, saat on ikiyi gösterdi ve biz ayaz aldık O sırada yanımıza biri yaklaştı:

— Ağbi alalım, dedi.

— Nasıl? dedim.

— Kaç liralık kuponun var?

— 18 lira 60 kuruş!

— Oniki buçuk lira vereyim!

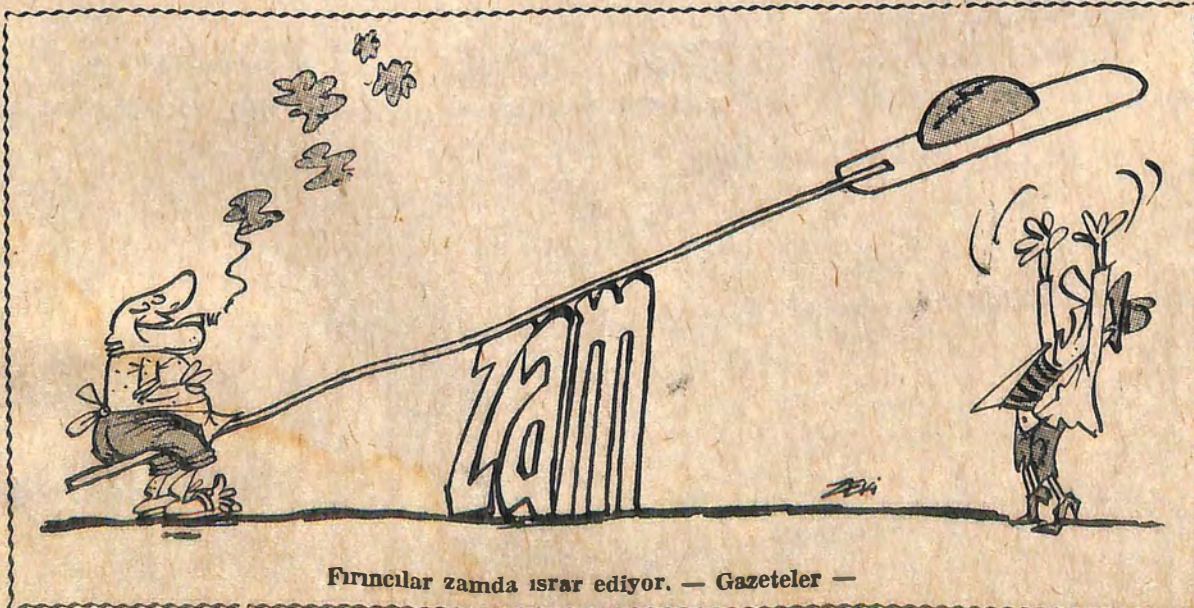
Şişkoya baktım, ne şiltesi var, ne de kendi, uçmuş gitmiş başka bir bankanın kuyruğuna.

— Yahu onbeş ver! dedim.

— Olmaz ağbi, dedi. Biz de bu iş için eski atletlerden yevmiyeli adamlar tutup kuyruklara sokuyorduk... Daha dün bir tanesi zatürrie oldu. Bir yığın ilaç ve doktor parası... Malum ya, ekmek parası ağbi!...

Verdim, 18 lira 60 kuruşluk kuponlarımı oniki buçuk liraya... Olan, bizim kızın o şeyine oldu... Ama anası ona, benim eski fanilâlar- dan alâsından bir sütyen dikti...

Muzaffer İZGÜ

Fırıncılar zamda ısrar ediyor. — Gazeteler —

PAZARTESİ

Buluş dünyası

Kişi hayatta olur da miskin miskin oturur mu? Mutlak bir şeyler yapmak için çırpınır. Kimi bilim alanında kafa yorar, kimi zulüm alanında... Kimi kendini insanlığın mutluluğuna adanır, kimi insanlığa boşverip kendi mutluluğunu arar. Bu nedenle gazete sayfalarına geçen haberler pek birbirlerine benzemiyor ya. Örneğin Londra'lı bilim adamlarının dürbün gibi ayarlanan gözlükler yapmayı başardıklarına sevinmeye vakit bulamadan, İstanbul'da güpegündüz bir veznedarın yolunu kesen üç çocuğun, silâh tehdidi ile adamın elindeki çantayı alıp kaçtıklarını okuyoruz.

Dedik ya, dünya buluş dünyası... Londra'lı kafalar bir yenilik bulmuş, İstanbul'lu üç kafadar soyacak adam bulmuş. Londra'lıların eserlerine verdikleri isim: «Dürbün gibi ayarlanan gözlükler»; bizimkine verilecek isim: «Bir kuş gibi kanatlanmış yüzükler!»

Çalışmalarımızı zabıta alanının dışına çıkarsak bayağı dünyaya sesimizi duyuracağız ama, körolsun tiryakilik! Emniyetle nezaret arasında gidip gelmekten, dışarı çıkmaya vakit bulamıyoruz ki!

SALI

Şaşacak ne var?

Kaçak jiletlerden yılda yüz milyonluk bir döviz kaybımız varmış.

Kaçak çaydan da öyle... Paslı tenekelerin «jilet», ot kurularının «çay» diye satıldığı bir memlekette kaçakçılığın artmasının hikmeti ne? Kaçakçılığı önleme çareleri aranacağına, kaliteli mal yapma yoluna gidilse, acaba yanlış bir şey mi yapılmış olur? Jilet imalcisi yaptığı jileti önce kendi yüzünde dene, Tekel Bakanı piyasaya sürdüğü çayı oturup önce kendisi içse, eminiz onlar da soluğu kaçak mal satanların yanında alır!

ÇARŞAMBA

Anlayan beri gelsin

Her branşta sonunculuktan yukarı çıkmadığımız Balkan Şampiyonası bitti, karşılıklı suçlamalar hâlâ bitmedi. Ağzını açan sporla ilgili bir şey söylüyor:

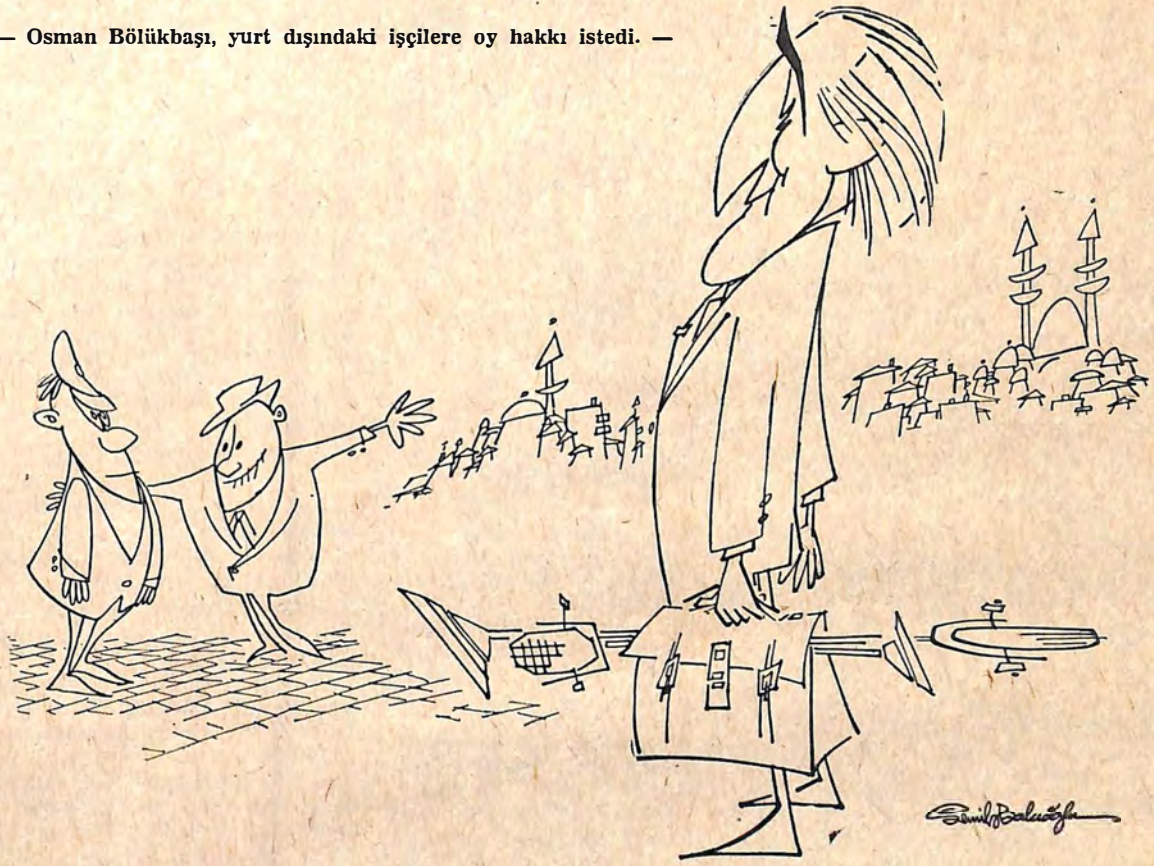
— Bizde futbol yok birader!
— Halletmişsin sen! Futbol var da, futbolcu yok.
— Ata sporumuz güreş de öldü!
— Neden ölsün? Güreş yaşıyor ama güreşçi yok!
— Voleybol?...
— Voleybol memlekete yayıldı ama, voleybolcu yok!

Bu tartışmalara, hezimete bir kulp bulmak için, Atletizm Federasyonu da tam kadro halinde katıldı. Başkan: «Atletizm var, kaliteli atletlerimiz yok» derken, plânlama uzmanı aksini iddia ediyor: «Türkiye'de daima atlet vardır, ama atletizm yoktur!»

Bu hangisi var, hangisi yok tartışmasına katılacak değiliz. Açıklamalara bakılırsa, mutlak birinden biri yok. Bizim kafamızı kurcalayan, meselenin başka tarafı.

Bilirsiniz bu spor şubelerinin birer federasyonu vardır, başkanları vardır, asbaşkanları, plânlama uzmanları, muhasipleri, üyeleri ve dolgun birer fonları vardır. Olmayan bir şey için böylesine büyük bir teşkilât kurmak, sorarız: Allahtan revâ mıdır?

— Osman Bölükbaşı, yurt dışındaki işçilere oy hakkı istedi. —

— Gel, seni bizim Münih milletvekilimizle tanıştırayım!..

PERŞEMBE

Yetkililer konuşuyor!

Mikrobiyoloji Kongresinde konuşan uzmanlar, ilgilileri uyarıyor: «Gıda Maddeleri Tüzüğüne aykırı olduğu tesbit edilen sütler, halkın sağlığını tehdit ediyor!»

Eh, halkın sağlığı ile oynayanlar varsa, bu memlekette kanunsuzluklarla savaşıyor kuruluşlar da var. Bir de onları dinleyelim bakalım.

Gazete sayfalarını ararken tararken, imdat simidine sarılır gibi sarıldığımız en yetkili müessesenin küçücük açıklaması gözümüze ilişiveriyor: «Belediye, mikroplu süt satıldığından haberi olmadığını söylüyor!»

Yine aynı kongrede konuşmacılar, beyaz peynirin de mikrop saçtığını söylüyor, fikri sorulan Belediye aynı inatla cevap veriyor: «Mikroplu peynir satıldığından haberimiz yok!»

Hani inanın ölümümüz ne mikrop yutmaktan olacaktır, ne gıda maddelerinin bozukluğundan... Çatlayıp gideceğiz sorumluların sorumsuzluğundan!

CUMA

Kaf dağı hikâyesi

Ablasından özenerek beyaz perdeye geçen Nazan Şoray, ilk filmi bitirir bitirmez burnunu düzeltmek için bir klinikte tedavi görecektir.

Perde ya da sahne hayatına adımını atan, işe burnundan başlıyor nedense.

Önce, bir estetik ameliyatla Türkân Şoray burnunu kaldırmıştı. Sonra moda oldu, Nihal Köknar isimli bir hanım şarkıcımız burnunu kaldırdı. Şimdi sıra Nazan Şoray'da... Sahne hayatımız da siyaset hayatımız gibi, burnu Kaf dağında olanlarla doldu ya!

CUMARTESİ

Alçak gönüllülük

Hakkında çıkan yazılar üzerine gazetelere gönderdiği mektupta bazı açıklamalarda bulunan Hamido, «Ben ne dağa çıktım, ne eşkıyalık yapıyorum. Jandarma vazifesini üzerime aldım» demiş.

Yine alçak gönüllülüğü tutmuş ki, görev olarak jandarmalığı seçmiş kendine. Kazara İçişleri Bakanlığına göz dikseydi, mektubunu şöyle bağlayacaktı her halde: «Ben ne dağa çıktım, ne eşkıyalık yapıyorum. Görüyorsunuz, memlekette asayiş sağlıyorum!»

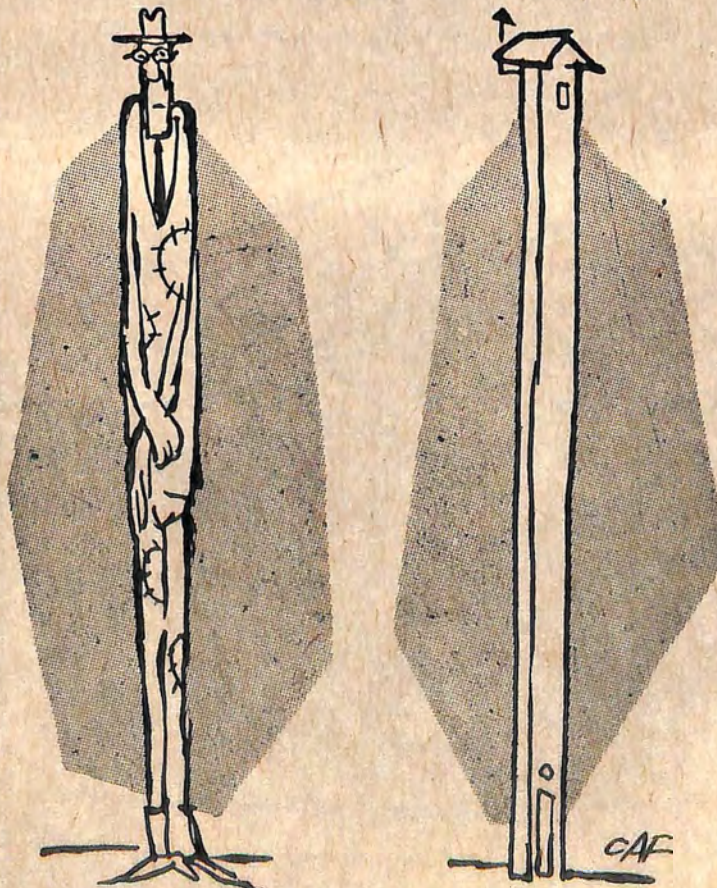
PAZAR

Ah Paşam, ah!

C.H.P.'nin kırkbeşinci yıldönümünde bir konuşma yapan sayın İnönü, «Sosyal düzenden yanayız ama, asla bir sosyalist parti olmayacağız» demiş.

Yıllar yılı ortanın solunu tarif etmekle ömür tükettiler, şimdi bir o kadar zaman da bunun tarifini yapacaklar anlaşılır: «Sosyal düzenden yanayız ama, asla bir sosyalist parti olmayacağız!»

Ah Paşam, ah! Ne demek istediğinizi günün birinde tek cümlede toplayacaksınız ama, o günleri de biz görmeyeceğiz!

Dargelirli vatandaş... ucuz mesken verilecek. — Gazeteler —

YAKIN akrabalarımın, yanı amcamın dayısının yeğeninin çocuğu Ahmet Adıgüzel pek sevimli, hoşsohbet, cana yakın bir insandır. Ama biraz âvâredir. Hangi işe girdiyse dikış tutturamamıştı. En sonunda ne yaptı ne ettiyse etti, tuttu Almanya'ya gitti.

Orada bir süre çalışıp bütün hemşehrilerimiz gibi modaya uyup altında bir araba, yanında bir Alman kızı olduğu halde geçenlerde kasabamıza çıkageldi. Eksik olmasın, geçerken bana da uğrayıp halimi hatırlıyordu. Buyur ettim, yedik içtik... Epeyce bir hoş beşten sonra kulağıma eğilip:

— Abi be... Senden bir ricam var. diye fısıldadı.

Ben: «Söyle bakalım, neymiş o?» demeye kalmadan devam etti:

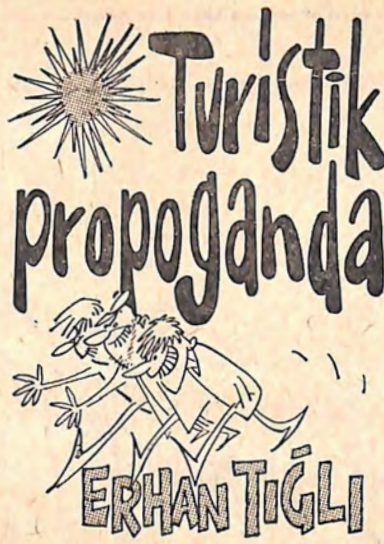
— Şu gördüğün Alman kızı var ya, onu ben buraya sırf turistik propaganda için getirdim.

— Eeee...

— Sen bunun böyle durduğuna bakma, Almanya'da çevresi çoktur. Biliyorsun yöreniz az gelişmiş. Biraz turist çeksek de kalkınsak fena mı olur yanı? Ben çok değiştim abi, inan ki... Artık yalnız kendimi değil, milletimi de düşünüyorum gayri. Bu işi de sırf vatan millet menfaati için yapıyorum vallahi. Senden ricam şu olacak, ben buraların turistik özelliklerini pek bilmem, üstelik çoktandır yabancı diyarlarda kaldığımdan çoğu taraflarını unuttum. Sen okumuş adamsın, e artık idare edersin durum vaziyetini... Bire bin katar, allem eder kalem eder, atar tutar, büyölürsün bizimkini...

— Ama Ahmet'çiğim, şey... Bilmem ki ne söylesem, beceremem. Hem buraların öyle takdire değer bir turistik özelliği yoktur ki... diyecek oldum.

Ahmet ısrar etti gene de... «Vatan» dedi, «Millet» dedi. «Yemek, iç-

mek, bütün masraflar benden» dedi. En sonunda gözlerim yaşardı ve vatanın yüksek menfaatleri için tek-lifini kabul etmek zorunda kaldım.

İlk olarak bir kır kahvesine gittik, oturduk. Turist kıza sabah-tan akşama kadar kahvede hiçbir iş yapmadan pinekleyenleri tanıtmaya başladım:

— Şu sağdaki filozofumuzdur, kimbilir şimdi hangi felsefe teorisini düşünüyor? Soldaki ise şairdir, galiba ilham perisinin gelmesini bekliyor... Ortanın solunda oturan da ressamdır, tabiat hayranıdır. Şu anda yapacağı bir tabiat tablosunu düşünüyor olmalı...

Turist kız, sözlerimi büyük bir hayranlıkla dinledikten sonra bir-denbire:

— Peki ama, niye hep erkekler var burada? Hani kadınlar? demez mi?...

Bizde kahvelere hep erkeklerin gittiğini nasıl söyleyebilirdim?... Bir süre Ahmet'le birbirimizin yüzüne

baktık, «Ne yapmalı, ne demeli?» diye. Sonra alelacele bir yalan uydurdum:

— Bugün Kadınlar Birliğinin bir toplantısı var da ondan olacak her halde... deyiverdim. Oh... Rahatla-mıştık.

Biraz sonra kahve gittikçe dolma-ğa, etrafımız kalabalıklaşmaya baş-ladı. Bütün gözler turist kızin mini eteklerinin altından görünen bacak-larındaydı. Derken kız, Ahmet'in kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Ahmet önce kızarıp bozardı, sonra birden kalabalığa dönüp:

— Ne bakıyorsunuz öyle yiyecek gibi be?... Ayıp... Ayıp... Biz bur-da memleketimizin turistik propa-gandası için çalışıyoruz, sizler ise baltalıyorsunuz. diye bağır-dı.

Kalabalıktan:

— Mini etek giymeyiversin öyley-se.

— Hep sen yiyecek değilsin ya... Biz de insanız, müsaade et de ba-kışlarımızla olsun biz de yiyeelim...

— Yeme de yanında yat...

— Güzele bakmak sevaptır.

— Bir içim su, şuraya bak be!... Bakılmıyacak gibi mi?...

Diye lâflar gelmeye başladı. Bak-tım iş fenaya varacak, teskin etmek maksadıyla kolumu Ahmet'in omu-zuna atıp:

— Sus Allahışkına. Sus, rezil ola-cağız, ne oldu, niye sinirlendin bu kadar, kız ne dedi?... diye sordum.

Ahmet:

— Nasıl sinirlenmem yahu... de-di. Baksana şunlara... Kız rahatsız olmuş bakışlarından, niye böyle ba-kıyorlar bana, yoksa birine mi ben-zettiler?... diyor.

«Benzetmek» kelimesi imdadıma yetişmişti, hemen kıza dönüp:

— Kusura bakmayın, sizi çok sevi-len ünlü bir aktristimize benzetmiş-ler. İmzalı resminizi istiyorlar, bu bağırmaların sebebi ondan... De-

yiverdim. Kadın kısmı değil mi, ün-lü bir aktriste benzetilmekten hoşla-nıverdi de deminki kızgınlığı geçi-verdi.

Biraz sonra kahveden ayrılırken gerideki gençlerin kimisi «Yuuh» çe-kiyor, kimisi de alaylı alaylı alkış-lıyordu. Turist kız:

— Yuh ne demek? diye sormasın mı...

Bereket versin, ben ne diyeceği-mi şaşırmış bir halde düşünüp du-rurken burada da imdada Ahmet yetişt-i:

— Bravo, çok yaşa demek, diye lâfı çeviriverdi.

Ama bu lâf çok pahalıya mal ol-du bize... Artık turist kız neyi be-ğense «Yuh» çekiyordu. Derken ak-şam bir lokantada yediğimiz ye-mekleri çok beğenip garsona «Yuh» çekmesin mi... Neyse burada da gar-sona «Yuh» un Almanca «Teşekkür ederim» anlamına geldiğini açıkla-dık da paçayı zor kurtardık...

Akşam üstü, yemekten sonra ge-zerken, yolda öbek öbek toplanmış kalabalığı görünce turist kız gene merak etti «Bu insanlar burada ni-ye böyle toplanmış?» diye.

Çaresiz, gittim, sordum soruşturdum, öğrendim... Efendim, kimisi radyoda maç dinliyormuş, kimisi de spor toto sonuçlarını bekliyor-muş... Ama tabii ben turistik propa-gandanın hatırı için gerçeği söyle-medim. Bazıları radyoda iç ve dış haberleri izliyorlar, bazıları da ken-di aralarında olaylar hakkında tah-minler yürütüp tartışıyorlar... de-dim. Bu lâflarıma Ahmet bile kandı da:

— Bravo be!... Demek ben görme-yeli bizim millet uyanmış. diye tak-dirlerini belirtti.

Bir «Yuh» çekerek turist kız da aynı hislere tercüman olup başımı-zı belaya sokmasın diye hemen on-ları oradan uzaklaştırdım. Bu arada yolda bizimkilerin kulağına «Çanak-kale», «Maç... Top... Mücadele... Hü-cum... Taş... Sopa...» gibi lâflar ça-lındı. Ben hemen gene cümleleri tor-nistan ederek:

— Birinci Dünya Savaşında kazan-dığımız Çanakkale zaferinden bah-sediyorlar. Orada üstün düşman kuvvetleriyle kahramanca mücadele-mizden, topa karşı sopayla, taşla karşı koyuşumuzdan konuşuyorlar.» dedim. Oysa Çanakkalespor'un yapı-tığı taşlı sopalı bir futbol maçından söz ediyorlardı... İkisi de bir «Yaa!» çektiler. Coşmuştum:

— Tabii yâ, işte bu millet ondan avakta duruyor böyle... diye bir de nutuk çektim.

Turist kız, sözlerimi candan alkış-ladı ve «Yuuh» diyerek canı gönül-den kutladı.

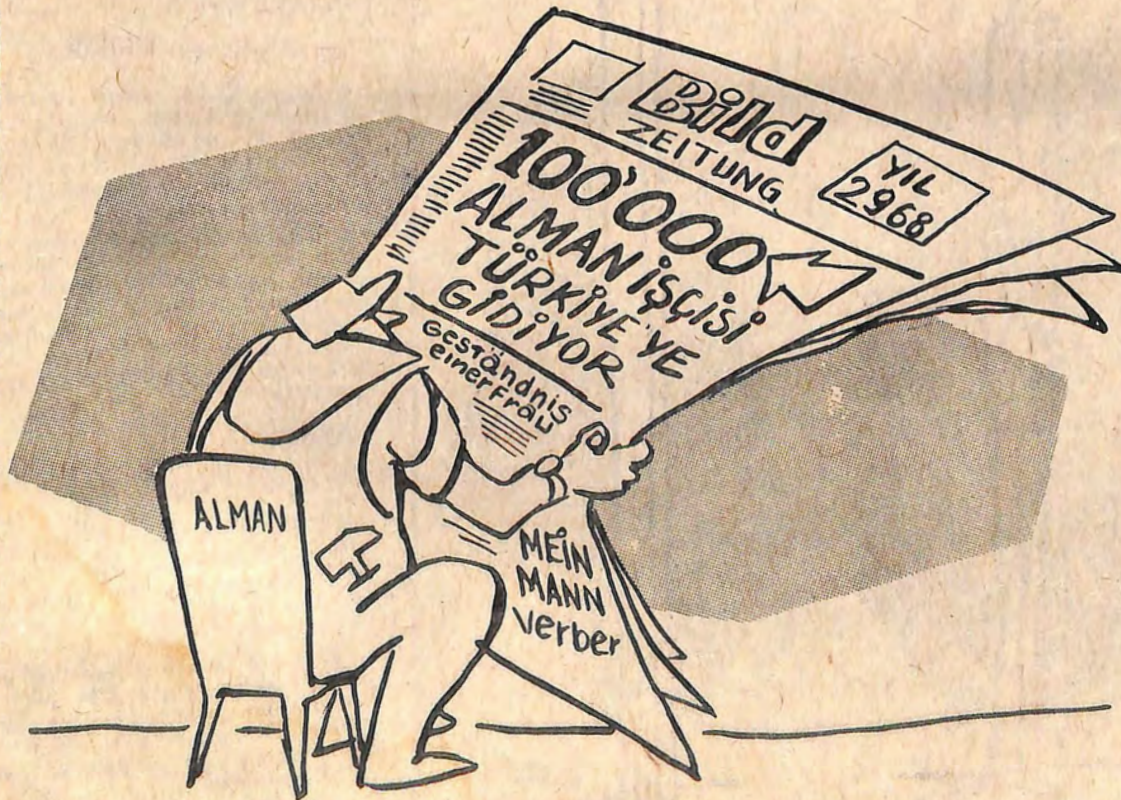
Bunlardan başka «Turistik Propa-ganda» için daha nelelere katlanma-dık ki... Neler neler yapmadık şu vatan için... Ne boyalara girdik, çık-tık, ne nutuklar çektik, öldük öldük dirildik... Eski bir türbeyi kral bil-mem kimin mezarı, suyu akmayan eski bir köy çeşmesini tarihi bir a-nıt olarak mı göstermedik... Antika diye güler çarık cezveler, testiler mi göstermedik... Köylerden topla-yıp heybeler, kilimler mi sunma-dık...

Velhasıl «Turistik Propaganda» için elimizden geleni esirgemedik En so-nunda turist kıızı gönül hoşluğuyla, egzotik zevkten büyülenmiş bir hal-de memleketine yolcu ederek derin bir nefes aldık, bize bol bol turist getirmesini diledik, yalvardık. O bu dileğimizi memnuniyetle yerine geti-receğini vaat ederek bize veda etti ve giderekn ellerimizi sıktı, el sal-ladı, canı gönülden hepimize bir «Yuuh» çekti...

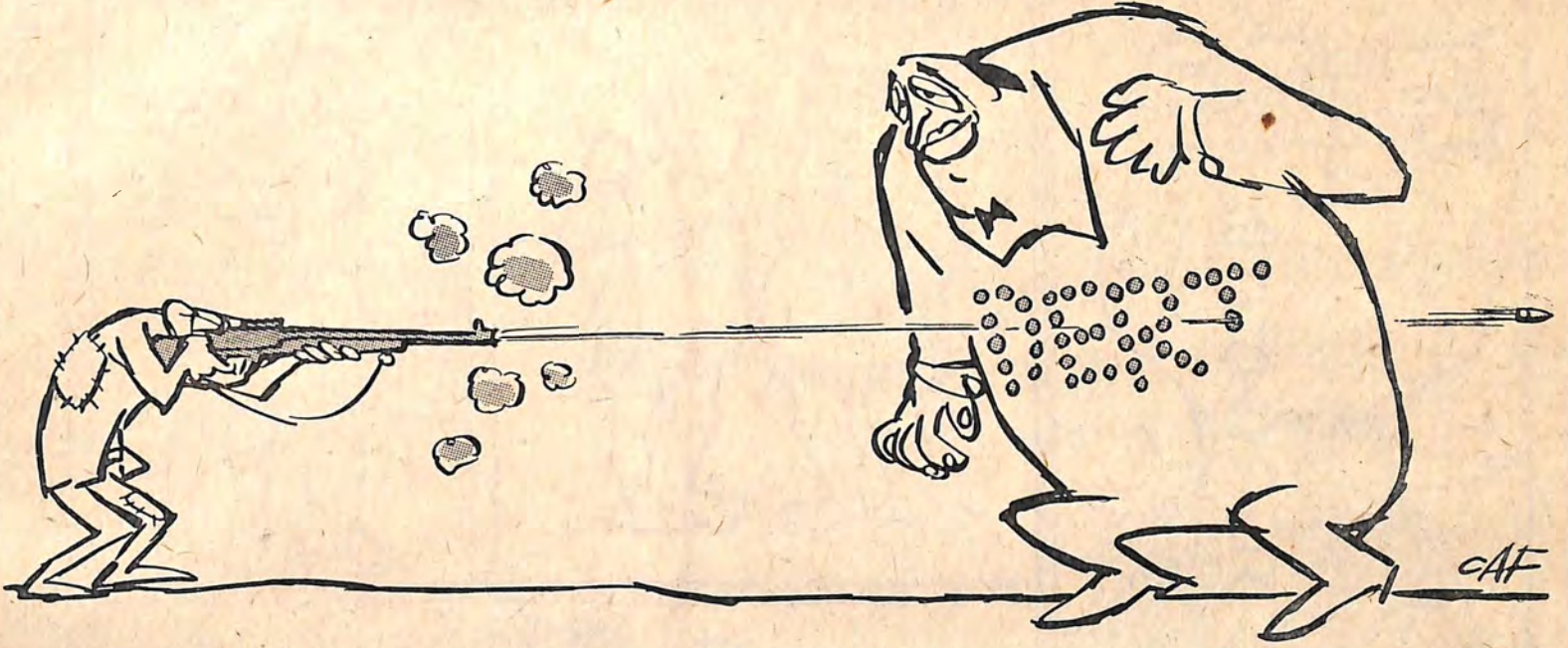
Erhan TIĞLI

Gün ola, harman ola...

Yazılı

«İzmir'in içinde vurdular beni!»

Siyaset Tiyatrosu

Eğlenceli doğrusu, siyaset tiyatrosu:
Politikacılardan ibarettir kadrosu!...
Kimse bu komiklerin eline dökemez su...
Usta çenebazların öter bunda borusu!...
Eğlenceli doğrusu
Siyaset tiyatrosu!...

Şak... Şak... Açılır perde... Böyle gösteri nerde:
Oynanır Meclislerde... Sokaklarda... Her yerde...
Müzikal komediler... Sese bak artistlerde:
Bu sahnede dinlenir milletlerin korusu!...
Eğlenceli doğrusu
Siyaset tiyatrosu!...

Neler görürsün, neler... Ne gülünçlü sahneler...
Gözle kimi hasmı yer... Kimi sözle iğneler!...
Savaş dekorlarına harcanır hazineler...
İbretle seyreder sin Amerikan'ı Rus'u!...
Eğlenceli doğrusu
Siyaset tiyatrosu!...

Komik çok ki o kadar, Kel Hasan'ı kim arar?...
Kim Naşit'i, Hazım'ı, Vasfi Rıza'yı sorar?...
Çok tuhaf piyesler var: Birbirine kurar
Takkeli Sağcı tuzak, oraklı Solcu pusu!...
Eğlenceli doğrusu
Siyaset tiyatrosu!...

Artistler gayret eyler... Seyredilir çok şeyler...
Kimi muhalif beyler, gülünç konular peyler:
Tenkit adı altında, çoğu monolog söyler!...
Dinliyorken kim esner, kimin gelir uykusu?...
Eğlenceli doğrusu
Siyaset tiyatrosu!...

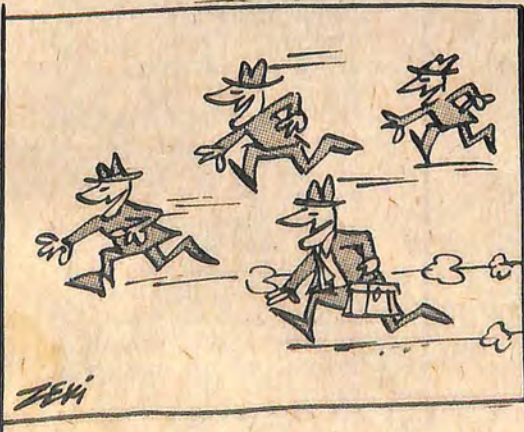
Bazı çıkar bir papaz: Hokkabaz mı, hokkabaz:
Boyu gücünden fazla... Aklı sakalından az!...
Politika cücesi... Biti kanlansa biraz
İster İskenderun'u, Adana'yı, Toros'u!...
Eğlenceli doğrusu
Siyaset tiyatrosu!...

Bu da bir komik işte... Aklı hep Enosis'te...
Ada'da çıktı piste... Köçekten oyun iste!...
Eskiden inlemişti çok sürgünde, hapiste...
Şimdi Kıbrıs'ta kurdu bir palyaço bürosu!...
Eğlenceli doğrusu
Siyaset tiyatrosu!...

Neden hiç Demirel'in çatık değildir kaşları,
Tebessümle karşılar hattâ atılan taşları?...
Neden Sükan hep güler, olurken dil dalası?...
Çünkü gülünçtür bütün aktörlerin kadrosu!...
Eğlenceli doğrusu
Siyaset tiyatrosu!...

Necdet Rüştü EFE

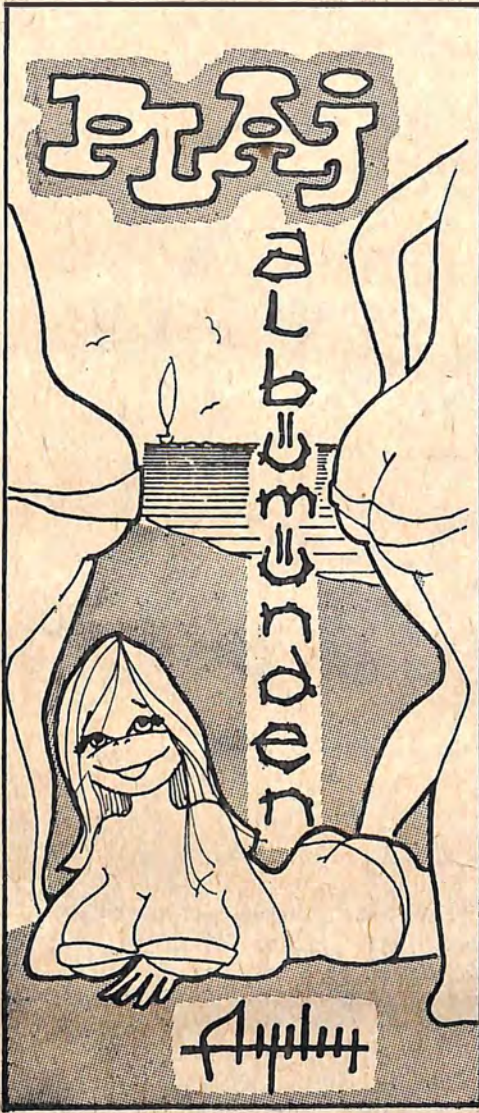
Trafik tıkanıklığı bir mesele olarak duruyor. — Gazeteler —

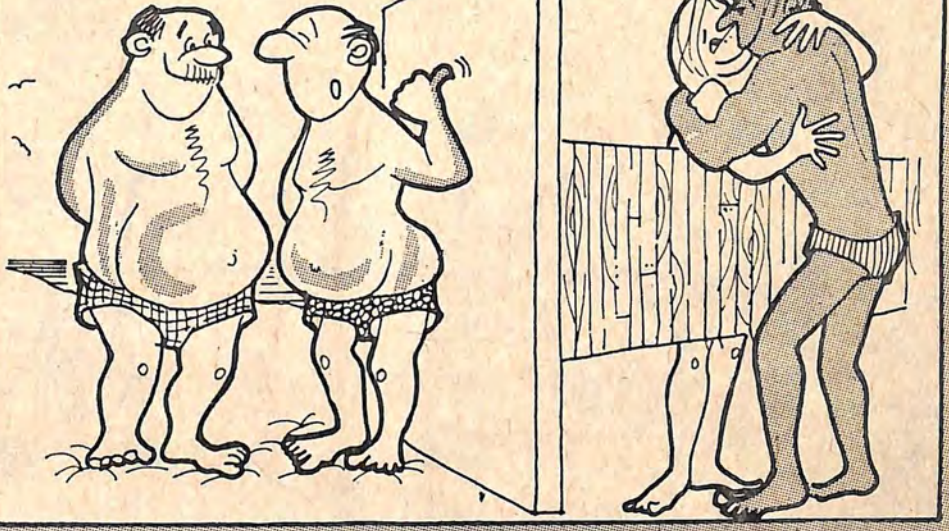
Acele işi olanlar...

... Ve olmayanlar!..

-BİZİM KIZ DA UTANGAÇLIKTAN KABİNEDE ÇIKAMAZ !...

NE İTİYORSUN KARDEŞİM ? BİZ SABAHTAN GELDİK...

-KOCAM PLA
UNUTMA DE

PERDELER AÇILIRKEN...

Recep Sefa

Bugünkü neslin tanımadığı tulûatçı aktör Recep Sefa; ünlü komik «Kel Hasan»'ın kardeşiydi. Eski ip-tidai tiyatroyu tuhaflikları, hazır cevaplarıyla süsleyen bu aktörün en büyük kusuru, sahneye içkili olarak çıkmasıydı. Bu kötü huyunun cezasını gene sahnede çekti.

Bir gün, İstanbul Şehzadebaşı'nda, ki «Ferah» tiyatrosunda «Üçüncü Se-lim» piyesini oynuyordu. Başında uydurma kavuk, arka kapıdan zorla sokabildikleri bir beygiri çekerek, sahneye gelip; yanındakilere ihsan-lar, paralar dağıtırken; seyircilerden bir Rum meyhaneci bağırdı:

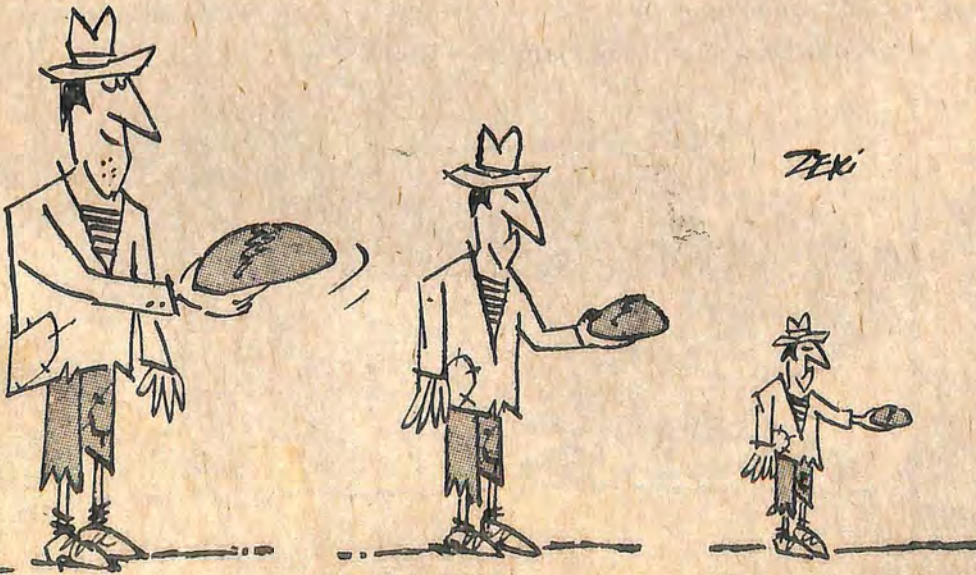
— İçip içip de tüyer misin mey-haneden?... Herkese bol keseden pa-ra dağıtırken, bizim rakı paralarımı da ver!...

Gene bir akşam, körkütük sahne-de Şarlok Holmes rolünü oynarken, Arsen Lüpen'e tabanca sıkınak ica-bediordu. Sarhoşluktan tabancaya mantar kapsül koymadığından, pat-lamadı. Recep Sefa, zilzurna, bağırdı:

— Ulan sersem Arsen Lüpen... Sa-na sessiz kurşun attım. Vurulup ye-re düşsene!...

Perde, seyircilerin yuhalarıyla ka-pandı.

— Ekmekler düşük gramaajlı çıkıyor. —

KÜÇÜLENLER!

BU gerçek hikâye, tiyat-ro tarihimizin eğlenceli bir yapıtıdır. Mesruti-yet devrinin ünlü aktörü Ho-las Efendi, gene onun kadar ün yapmış Manakyan'la be-ra-ber temsiller verirdi. Neden-se bir gün, araları açılıp, ay-rıldılar. Gerçi Holas Efendi ayrı bir tiyatro kurdu, ama sermayesi az olduğundan, us-ta aktörleri angaje edemedi.

Bunu duyan Manakyan; hâ-lâ filmlere konu olan meşhur «Ekmekçi Kadın» piyesine başlayınca, Holas Efendi'nin tiyatrosuna kimse ayak bas-maz oldu.

Holas

Necdet Rü

O tarihte gönülleri yakan «Peruz» ve ocakları söndüren «Şamram», Manakyan'ın kum-panyasında olduğundan; İst-anbul'da dikiş tutturamayan zavallı Holas Efendi'ye Ana-dolu yolu göründü.

Bir gün; İzmir'de «Ancello Malipiy» piyesini oynayacak-lardı. Kumpanyanın dekor ve hele aktörden yana dörtbaşı māmūr olamıyacağı belli... Boğazi tokluğuna çalışan dev-şirme aktör bozuntularından başka, nispeten sahne tekni-ğini bilen «Kâmil» ile «Ru-pen» varsa da, onlar da gece gündüz sarhoş...

İlk akşam, omuzlarda gez-dirilen büyük ilanlar ve çın-gıraklarla şehre tiyatronun geldiğini haber verdiler. Ge-ce, vali Kâmil Paşa, Vilâyet ileri gelenleri, yerli frenk tüc-carlar, kadın, erkek İzmir'in ünlü kişileri tiyatroyu hınca hınç doldurdular.

Holas Efendi «Ancello» ro-lünde: Başında büyük, tüylü bir şapka... Ayağında dar bir pantolon ve belinde bir tahta kılıç... Rupen, bir siyah cüb-be bulup, papaz kılığına gire-bilmiş... Hâkim rolünü alan Kâmil de gene siyah bir dö-minyonla göründü. Öbür ak-törlerle, figüranlar her günü esvaplarıyla sahneye çıktılar.

Piyenin bir rısının ihane «Ancello», h sahneye çağ öldürmek üz ren hâkim sonra, papaz tı. Dekorda için, Holas ru seslendi:

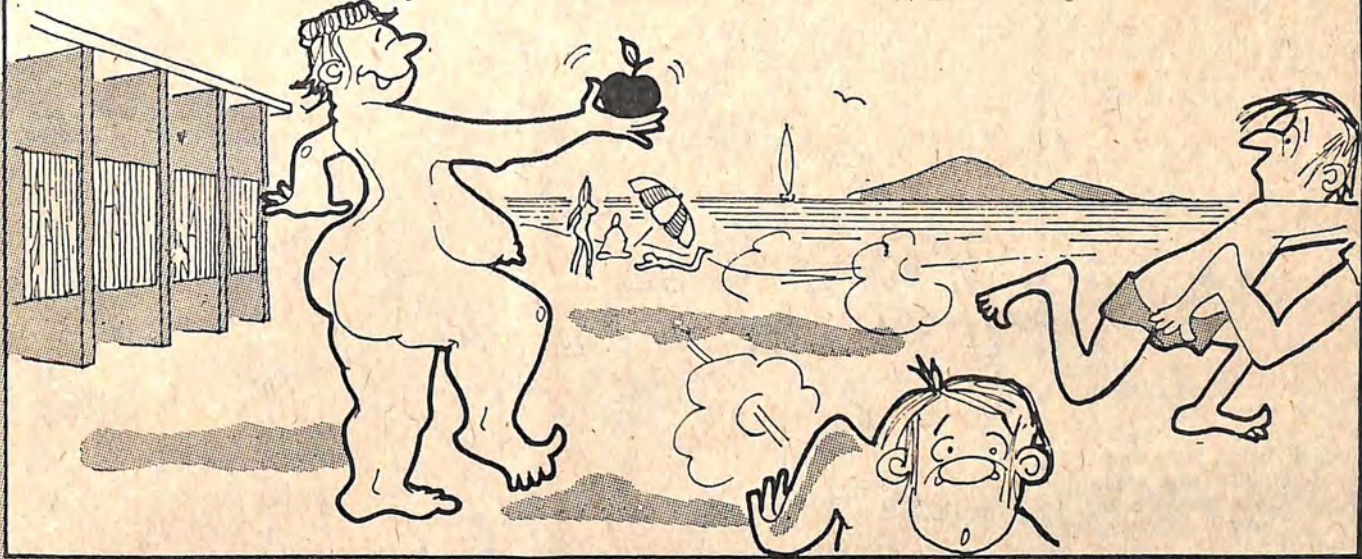

— Sayın h fendiler... Lü rif buyurunu Holas Efen bekledi. Ge Kulise yürüy Rupen ile Kâ şında oturm yorlar mı!... leri yaparak Holas Efendi — Madam içeri giriniz!

BİRŞEYİNİ
MA NEYDİ ?

- KAÇMAYIN GENÇLER! HAVVA GELİYOR..

-OĞLUM İYİCE BAK! BÜTÜN
KİŞİ İDARE EDECEĞİZ...

Efendi

E

nde, ka-
etmeyen
e papazı
e kadını
ğunu gö-
ştuktan
kalacak-
ınmadığı
lise doğ-

Nihayet hareketsiz piyesten
usanç getiren halkın ilgisiz
bakışları karşısında, ikisi de
sahneye gelebildiler. Holas E-
fendi bir de bakıyor ki, Kâ-
mil de, Rupen de zilzurna
sarhoş... Neredeyse yıkılacak-
lar.

Bereket versin rol icabı, i-
kisine de söz düşmediğinden
içkili olduklarını seyirciler
farketmediler. Başının belası
heriflere içinden lânet okuyan
Holas Efendi; işi idare etme-
ye çalışarak, Kâmil'e seslen-
di:

— Muhterem hâkim efendi..
Artık gidebilirsiniz!...

Ne çare ki, hâkim efendi o-
ralı değil... Bu sefer kapıyı,
yâni kulisi göstererek rolünü
hatırlattı:

— Size söylüyorum... Teşrif
ediniz efendim!...

Piyesteki işlerinin neden i-
barettiklerini unutan sar-
hoşların her ikisi de kapıya
doğru yürümezler mi?... Ho-
las Efendi arkalarından ses-
lendi:

— Papaz efendi; siz gitme-
yin, buraya gelin!...

Halkın şaşkın bakışları kar-
şısında, bu sefer ikisi de geri
geldiler. Zaten çok sinirli bir
adam olan Holas Efendi'nin

beyni attıysa da, dişini sıkıp
sabretti:

— Hâkim efendi; siz gidi-
niz!...

Deyince, yapışık sarhoşlar
gene kapıya doğru yürümez-
ler mi!... Artık öfkeden çıldı-
ran Holas Efendi, piyesteki i-
simleriyle değil, asıl adlarıyla
aktörlere bağardı:

— Ulan, meyhaneye miçosu
Rupen; sen gel... Sarhoş Kâ-
mil sen defol!...

Bu git-gelden büsbütün baş-
ları dönen aktörler, sahnede-
ki kanepeye yıkılırken; seyir-
cilerin yuhaları, ıslıklarıyla
perde kapandı.

PERDELER AÇILIRKEN...

Kavuklu Hamdi

Bir devri, yıllarca gülmekten ka-
tılan «Kavuklu Hamdi», orta oyu-
nunda eşi yetismemiş bir komik,
dengi az bir nükteci idi.

Bir oyununda sahneye telli, duvak-
lı bir gelin gelir. Hamdi, yan gözle
bakıp, bu kıza flört yapmaya başla-
yınca; eli bıçaklı derebeyi damat öf-
kelenir:

— Sen, helâlin olmayan bir hatu-
na bakarak günah işledin. Ya göz-
lerinin cezasını ver, ya da kelleni
vururum!...

Bu sırada sahneye yetmişlik, çir-

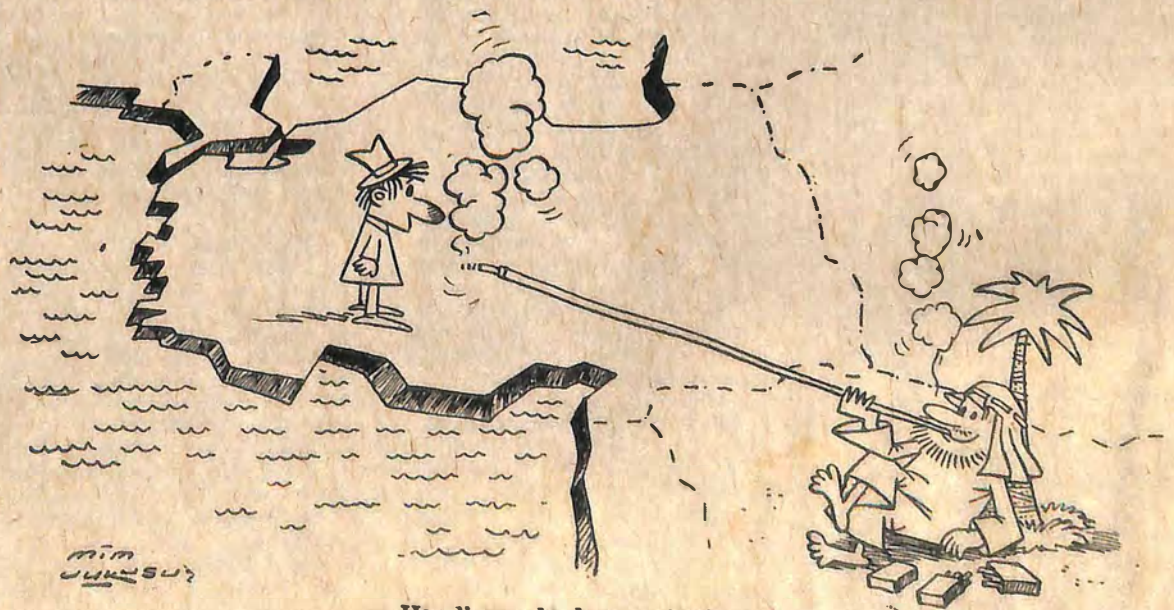
kin bir çingene karısı gelir Hamdi,
sanki yiyecekmiş gibi, çirkin kadına
bakmaya başlar. Kocakarı, nazlana-
rak Hamdi'ye seslenir:

— Ne bakıyorsun öyle?... Çok be-
ğendin, gönül mü verdin yoksa ba-
na?...

Hamdi, şu esprisiyle seyircileri
güldürür:

— Yok canım... Demin şu güzel
kıza bakıp günah işleyen g zlerime,
şimdi de sana bakarak, ceza veriyö-
rum!...

Arap ülkelerine kaçırıldığı için yurtta filtreli sigara bulunmuyor. — Gazeteler —

— Haydi sen de dumanı ile idare et!..

İSTANBUL'DA BÜYÜK BİR DÜĞÜN

Son İstanbul mektuplarımız bunlar artık. Vuruşkan Ankara'ya döneceğiz. Dünyanın kaç bucağı olduğunu unutmuşuk, hatırlayacağız: Ankara'yı bıraktığımızda, kaç bucağı ki Akbabam?...

«Geçmişte», bu gelinin yerinde gene kızıl saçlı bir gelin duruyordu, mavi gözlü ve çilli. Pembe, ağır krep elbisesini bir çımdık tutan... Mahcup, gözleri inik, küçücük bir gelin: Onaltı yaşındaydı... Kefeli ailesine giriyordu. Köşk Bostancı'daydı. Nikâh memuru köşke gelmişti. Ev, Millî Savunma Bakanı, Hüsnü Çakır'ın eviydi. Gelin, büyük kıızıydı. Zaman başka zamandı. Bir tek kuşakta, uhuuu, neler değişmişti... Daha, dedikodu sütunları yoktu. Demirel her halde, gencecik bir çocuktuk, kaderinden habersiz. (Bugün haberli mi ki?...)

Dört ada'yla bakışık, villanın geniş tarçasında kurulmuştu büfe. İçerde, kadınlar ayrı, beyler ayrı oturuyorlardı. Aile konservatördü... Davetliler arasında, altın bordurlu, siyah katı pay'dan şapkalı, Cavit Oral'ın hanımı vardı: Şimdi yok... Erkekler arasında Cavit Oral vardı. Şimdi var, ve hiç mi hiç değişmemiş... Galiba o zaman da Bakandı... Faik Ahmet Barutçu vardı, güleç: Şimdi yok... Fuat Carım vardı: Şimdi emekli, ve yazdığı ilginç kitapları rağmen bir hayli unutulmuş...

O küçücük gelinin adı, Kâmuran'dı... Nikâh dairelerinde, misafirinin elini sıkarak, bir pembe «manzume» gelinin adı, Melike'ydi. O da eski Millî Savunma Bakanı, Hüsnü Çakır'ın torunuydu... Kıpırlı saçlıydı, o da... Ve çilli... O da Egelman ailesine giriyordu, İsmet Paşa'nın gelininin kardeşisiyle evlenip... Şahitti İnönü... Ve biçimciliklerinde, böyle görevleri son derece rahatlıkla yapıyordu. Biçimciliğinin dışında, acep bunca sene, kendisini omuzlayan ve elli'den sonra, durumu tartıp politikadan çekilen Hüsnü Çakır'dan ne kalmıştı hatırasında... Her şeyin hâtime haline geldiği uzun bir ömür... İstemem!... İster misin Akbabam?... Etrafta, gölge olmuş arkadaşları; yakınları anarın, yüreğinin kanamaması... İster misin Akbabam... Ben istemem!...

«Pembe manzumesi» kızıl saçlı gelinin, davetlilerin tebriklerini kabul ederken, anasının ve yeni ailesinin yanında, hatırımdan bütün bunlar geçiyordu... Ömer İnönü'nün elini sıkarken, babasından çok yıpranmış diye düşündüm... E, o katılık onda yoktu ki... Yumuşaktı her halde içinin bir tarafı... Yanında, «selvi endam» karısı duruyordu, şık, net, istediğini bilir halli. Benim penceremden giren insanlar, bir roman kahramanı olarak girerler. İlk defa görüyordum kendisini... Realist bir ev sahibesi... Öyle kakıldı, fotoğrafı içime... Mun-tazam Çalışkan... İnönü'ye, öğ-lünden fazla benzeyen bir tarafı vardı her halde!... «Çok hoştu, çok yakışmıştı, çok zarifti, gene iyi bir akşamındaydı» diye anlatan sütunlar var ya... Onlardan ilham alarak diyebilirim ki, nikâhın en şık kadınıydı ve biliyordum... Lâcivert beyaz bir dö piyes emprime giymişti, yakası gevşek «rubâşkamsı» bir lâcivert bükümle çevrili. Topuzu da, bukleli bir «filze» topuzuydu, esmer sarışınlığında...

Kız tarafının en ilginç siması, eski Millî Savunma Bakanı Hüsnü Çakır'ın eşi, Nigâr hanımefendi-ydi. Kocasının Bakanlığında,

Yazısız

Ankara'ya ayak bile basmamış, kendi görgüsünce hayatını, çocukları, işler arasında devam ettirmişti.

En parlak siması da, bundan bir kaç zaman önce evlenen, gene Hüsnü Çakır'ın torunu, Beral Madra'ydı, birdenbire doğan bir günü hatırlatan gülüşüyle, bembeyaz dişlerinin...

Ve davetliler, pembe gelinin önünden geçtiler...

Damat diyeceksiniz... Ya damat... «Son derece mutluymuş»... Bir insanın olabileceği kadar mutlu... Başka?... Başka ne istiyorsunuz ki? Fransızların deyimi: «Mutlu toplumların hikâyesi olmaz ki»...

VE DÜĞÜN

Kıyıya kanat germiş ve o akşam için «tekleşmiş» çift ev, dört adıyla bakıştı: Yayık Kınalı, büzülmüş Burgaz, yan tarafından görünen Heybeli, ve sultanî Büyükkada. Onlar da sanki uzaktan düğüne katılıyorlardı. Evin önündeki ahşap iskele, kalabalıktan çökecek gibiydi. Sığ bir deniz, göğüs kabartıları geçiriyordu yavaştan. Ve münasebetsiz yağmurlardan ötürü, sünger gibi ıslak çimenin üzerindeki masalarda davetliler ağırlanıyordu...

Ev bütün ışıklarıyla yanıyor-du...

Düğün... bütün icaplarıyla, düğündü... Tel, duvak, zerde ve düğün pastasıyla... Bütün yakınlar, «ağırlamak» için seferberdi. Organizasyon... Böyle organizasyonu, Garp Cephesi Kumandanı bile meydana getiremezdi... Burdaki Garp Cephesi Kumandanı, durun durun durun, giyimini hatırlamaya çalışıyorum... Uzun kolu, lâcivertle bal'ın karışımının hâkim olduğu, has ipek jarse, dal gibi vücutlu, hatırlı topuzlu, görümceydi. İnönü'nün gelini, Ömer İnönü'nün eşi, Engin hanım... Kulağında, oval kesilmiş, ametist küpeler sarkıyordu. Onlar bile «kararlıydı»... Onlar bile istediklerini bilircesine gidip geliyordu...

Dâvetin; tabii gelini konkur dışı tutuyordum, en az süslü, en şık kadınıydı Engin hanım... Oradan oraya süzülüyordu ve operasyonun pürüzsüz gelişmesini sağlı-yordu, zayıf stratejik noktaları kollayıp.

Bahçenin dört bir tarafında, dönerler, cızırdaya cızırdaya dönüyordu...

Dönerlerin arasında, İstanbul'un bütün kremasını, duvarlardan, Maltepe'nin İnkılâp Sokakının halkı seyrediyordu. (İnkılâp Sokakı; oldukça ışıksız, oldukça yamru yumruydum, bütün inkılâplar gibi, kimsecikler alın-masın!...)

İstanbul'un kreması... Hani, «çok hoş, çok şık, çok zarif, çok yakışmıştı» diye tarihlere geçen kişiler...

Esra Bereket'in, truakar kolları ve eteği, pahasız bir altın suyla ışıydı. Göğsünde, büyüklüğünden şaşırılmış bir göz gibi, pırlantalarla çevrili, (her bir iktidarın dalkavuklarla çevrili olduğu gibi) bir açıkça renk zümrüt parlıyordu. Yanında, iki dizi incili, ondüle saçlı, «hayatı bilir» ifade-li bir yakını vardı.

«Parlak izdivaç» dedikleri şeyi yapan kızlarımızı bakıyorum, aynı tipte... İnce, uzun, esmer, uysal. Anaları da aynı «ana» ti-pinde... Şimdiden biliyorum Ak-baba, benim kızım Fatma, ömründe hiçbir sultanla evlenmiyecek... Hükûmet zoruyla yaptır-salar, direnmesi gerekiyordu, o ka-fasındaki, arkası torsadı saç ho-tozuna. Ama bizim Fatma, kınalı saçlarını katletmekten son dere-ce memnundu. Üstelik katl ame-liyesi tam olsun diye, dev bir pa-patya iltisatmıştı tepesine. Güneş renklerinden bir jarsey, şalvar-entari giymişti, eteklerini zor i-dare ediyordu. Orjinalliği... Ço-cukluğuydu... Büyükler, orjinal olmaz, tiplerinde fazla yerleşmiş-tirler...

Gelin, klâsik güzel bir gelin-di... Ağır çiçek aplike organize (veya vual) elbisesiyle, koluna doladığı tül duvağıyla, göğsünde ki pırlantalı takısıyla... Rahatı, mutluymuş, dansı açtı, pastayı kesti, misafirlerini doladı, ipek rubâşka gömlekti, eşi Hakkı Egelman'ın yanında. Herkesle bir iki dakika oturdu; sonunda, kendi arkadaşlarının masasında ka-rar kıldı. Çilesiz, pantolon-entari-yi tercih etmiş, bir «gençlik» ma-sasıydı bu... Esra Bereket'in zümrüti kadar büyüklük gözlü, esmer, iğne iplik, beyaz kıyafetli bir genç kız çarptı gözüme...

Kimdi, öğrenemedim: «Çook zengin» dediler. İşte o kadarını öğrendim... «Çook zengin»!

Şeref masasında, sert muhalefet günlerindeki kadar zinde bir inönü vardı, kül rengi beyaz karışımı, düz, uzun kollu bir kıya-fet giymiş ve Türkiye'nin en ka-vi adamının yanında tatlılığını ve hattâ gençliğini kaybetmemiş bir Mervhibe İnönü'nün yanın-da... Tanıdıklarını sayıyorum... Gelinin büyükannesi, hani o ko-casının saltanatı devrinde, Anka-ra'ya ayak bile basmayan Nigâr hanımefendi... Fatma'nın de-yimiyle «kendi hayatını yaşıyordu» gene, lâcivert dö piyesle, boyasız yüzüyle, sımsıkı topuzlu saçla-ryla, şirin Karadeniz şivesiyle... Her şeyi «gerçekti»... Bir krali-çe gibi rahatı, sâdeydi... Azcık mahzun... İki gölge, hüznün veri-yordu ruhuna... Hayatta olmayan Hüsnü Çakır ve hayatta olan, ra-hatsız olduğu ve hayatı bir nevi reddetmişcesine yaşayan Hüsnü Çakır'ın en iyi arkadaşı Fuat Ca-rım...

İsmet İnönü, ikisinden de on yaş büyüktü... Az yaş! Ama on-lar «fağfur» gibi tannandılar duy-gularında; eee fağfur çatlar!...

Gelinin anası, Asuman hanım, lâcivert beyaz, bir «robe ecollê-re» giymişti (mektepli kız stili-nde), şifondan... Yakası ve kol a-ğızları, dilim dilim payettendi, beyaz. Artık heyecan duymaya-cak kadar yorgundu...

Hafiften dans ediliyordu. Dü-ğün ağır bir düğündü çünkü!

İnönü, dans edenleri seyretme-ğe kalktı, hayatı yenmiş zindeli-ğiyle. Gene hayatta olmayan, Hüsnü Çakır ve hayatta değilmiş gibi yaşayan Atatürk'ün ilk ya-nında olanlardan, Fuat Carım geçti gözümün önünden: Duygu-lu insan olmak ne kötü şey, ne yıpratıcı şey diye düşündüm...

Uzun uzun bu düğünden bahse-diyorsam... Eski Millî Savunma Bakanı Hüsnü Çakır'ı anmak geldi içimden... Bir de... Ben de kendimce «dedikodu» sütunu yaz-mak istedim...

Onlar ermiş muradına... Biz çıkalm kerevetine... Tırmanacak kerevetimiz de kalmadı ki... Kal-dı mı ki Akbabam?...

Nimet ARZIK

GEZİNTİ ÜZERİNE TANINMIŞ LAFLAR

Çok gezen mi bilir, çok ya-
şayan mı?... Ölü
Gezene değil, gezdirene bak.
Rehber
Nereye gidiyorsunuz?... Attâ
Gezmekten bir fayda olsay-
dı, ben gezerdim... Gezegen
Göz, gez ve arpacık... Tüfek

EĞLENCİLİK

SUAVİ SÜALP

• GEZİ SAYFASI •

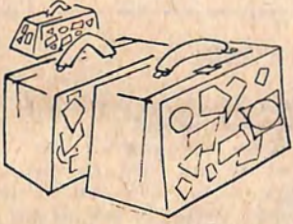
GEZİNTİ ÜZERİNE TANINMIŞ LAFLAR

Ahmet bey evde yoklar mı?
Gezmeye gittiler.
Şöyle biraz gezinsene...
Udi Cemal
Gelen gideni aratır...
Gezinti
Fazla dolaşma, kördüğüm
Olursun... Halat
Gittin, bu gidiş bence ölüm-
len de beterdir... Gidiş geliş

Efendiler... Ben bu yıl bol mik-
tarda iç turizm üstüne iş tuttu-
ğumdan gezinmek isteyenlere bu
sayfada nasıl gezineceklerini bir
bir anlatmayı kendime ulaşılmaz
bir vazife bilerekten ve de bütün
bunları teker teker gözünüzün ö-
nüne sererekten size çok faydalı
olacağıma inanıyorum... Yavaş
yavaş anlatmaya başlayayım da
bu iş de bitsin...

GEZİ NEDİR?: Gezi deyince,
aklımıza aksim Gezisi gelmeme-
lidir... Çünkü gezi bir kimsenin
hiçbir maksat gözetmeden kendi
kendine şuursuz bir halde ayak
altında dolaşmasına derler... Ge-
ziden tek gaye, iyice dolaşmak
ve kördüğüm olarak bir daha a-
çılmamaktır...

GEZİYE NASIL ÇIKILIR?: Ge-
ziye merdivenle de çıkılırsa da
ana fikir olarak geziye taşıt araç-
larına binerek çıkmak ve çıkık-
tan sonra da aşağı inmemek lâ-
zımdır... Geziye çıkarken, geziye
çıkacağına iyice karar vermeli,
yarı yoldan geri dönmemelidir...

GEZİ NERDEN ÇIKTI?: İn-
sanoğlu daha dünyaya geldiğin-
den beri gezmeye merak sarmış-
tır... Onun için bir yerde durma-
yıp gezmiş ve esen rüzgardan bi-
le hile sezmiştir... İlk geziye çı-
kan insan olarak, mîllattan onbeş
asır önce yaşamış Zap kralı Zap-
zup'u gösterirler... Zapzup daha
doğar doğmaz dolaşmaya başla-
mış ve kabilesine de bu huyunu
geçirip gezmeye çıkmıştır... Hiç

bir yerde durmayan Zapzup uy-
kusunda bile gezmeye alışmış ve
sonunda bir gün ortadan kaybol-
muştur... Halen Zapzup'un nere-
de bulunduğu tarihçiler ve em-
niyetçe araştırılmaktadır...

**GEZİYE ÇIKARKEN ALINA-
CAK MALZEME:** Gezi için alı-
nacak malzeme beş kalem olup,
gerisi silgi ve cetveldir... Bu beş
kalem eşyayı almadan geziye çı-
kan kimse yanlış hareketlerden
sakınmalıdır... Demirbaş gezi eş-
yası aşağıda gösterilmiştir:

1 — Giyecek: Pantolon, ceket,

kazak, fanilâ, kilot, çorap, şapka,
palto, bol miktarda mendil, —A-
dam başına beşer takım—

2 — Yiyecek: On ton konserve,
beş çuval sandviç, ikiyüz kutu
reçel, onbeş yolumuş tavuk, ku-
rutulmuş balık, karabiber, baha-
rat, zencefil, dolmalık fıstık, ye-
nibahar, çeşitli mevsim meyva
ve sebzeleri ve bilumum yiyecek
maddesi... Ayrıca bir bidon el
yüz yıkamak için ve iki bidon
içme suyu...

3 — Yakacak: İki ton kok, üç
ton linyit kömürü, iki soba, üç

dirsek, elli metre boru. Bir kuzi-
ne ve iki gazocağı... Havagazı fı-
rını olmaz. Çünkü gezide havaga-
zı bulunmaz...

4 — Yatacak: Bir yatak, bir
yorgan, iki battaniye, biri ince
tüylü... İki köşe, bir baş yastığı.
Üç adet pike, ayaklara koymak
için tuğla...

5 — Diğer malzeme: Elektrik
feneri, kayak, tenis topu, çakı,
döğün, tarak, çakmak, sigara,
kamineto, kav, kibrit, yumurta,
cezve, öfif sıkıldım, işte aklınıza
ne gelirse...

ŞİMDİ GELELİM GEZİYE:

Bu bütün yukarda saydığımız
şeyleri bir kamyona doldurup
hangi vasıta ile gidecekseniz o-
raya geliniz. Meselâ trene bine-
cekseniz diyelim... Malzemeleri
ambara verip siz de biletinizi al-
ıp trene binin... Artık gezi baş-
lamış demektir... Tabii arada bir
furgona kadar gidip malzemenin
sağlam olup olmadığına bakın...
Geziniz devam ettiği sürece res-
toranda güzelce yemeğinizi yiye-

çünkü o kadar dengi açıp için-
den öteberiyi çıkartmak imkân-
sız olduğu gibi, trencilerin de
dikkatini çekerek... Yani kısacası
siz de geze geze bütün bunları
öğreneceksiniz... Vapurda, tren-
de, otobüste ve bütün gezi müd-
detince bu malzemeyi taşıyıp hiç
istifade etmeden tekrar geri ge-
tirin... Döndüğünüzde sağlamları
bir tarafa, çürükleri bir tarafa
ayırp, gelecek geziniz için sakla-
yın... Hayırlı yolculuklar...

GEZEN BİR İNSAN NELER HİSSEDER?

Çok gezen birinin neler hissettiğini elekt-
ropromenad isimli âletle ölçmek kabildir...
Bu elektropromenad isimli âlet bizde yoktur.
Bunun yerine, gezen kimseyi gezdirerek ne-
ler hissettiğini ağızından öğrenebiliriz...
İşte Ahmet Gezenoğlu adındaki kimsenin
itirafı...

Dikkat Ahmet konuşuyor, susalım:

«— Önce vapura bindim... Yerim numaralı olduğu halde va-
purla yer bulamadım... Bu yüzden aynı numaralı alan adamla
iki saat süren ağız münakaşası ve yumrukluk tkmeli bir kavga-
dan sonra bir kenarda durmaya karar verdim... Güverteye çıktı-
ğında poyraz, burun deliklerimden girip kulaklarımdan çıktı...
Nezle olduğuma iyice karar verdikten sonra karnımın acıktığını
anlayarak vapurun lokantasına indim... Burada da bir şişe bira,
rostro, zeytinyağı fasulye ve kavun yemek için üç saat bekledim
ve sonunda elli liramı aldılar... Garsona bir tekme atarak çıktım...
Vapur Bandırma'ya gelirken ayakta durmaktan fenalık geçirir-
ken doktor müdahalesi ile kendime geldim... Yedigim yemekle-
rin midemdeki tabirbatına üç tane soda içmekle karşı durmaya
çalıştım... Vapurdan indiğimde treni zor buldum... Trende de
İzmir'e kadar tek ayağım üzerinde gittim... Bu arada üstüme
iki bavul, üç çuval ve bir de içinde üzüm bulunan iki küfe düş-
tü... Bütün bunların altından ancak İzmir'e vardığımda kalkabil-
dim... Sendeliyerek Basmahane'de gar'dan çıkıp otel aramaya
başladım... Fuar münasebetiyle otel yoktu... Bir adam beni bir
yerde yatacağına söz verip elli liramı kesti ve beni üç saat do-
laştırdıktan sonra bir bodruma soktu... Burada mehter takımı
kalyormuş... Mehter takımıyla birlikte yattım... Sabah beni de
takımdan sanıp elimde bir kös verdiler ve bir arabaya bindirdi-
ler... Resmigeçitte kös vurarak geçerken baktım herkes kös din-
liyor... Yerli turist olduğumu anlatıncaya kadar merasim bitti...
Sonra mehter takımıyla birlikte oradan Konya'ya geçtim... Şim-
di rahatım, mehter nereye giderse ben de oradayım... Masrafı
kimin yaptığı belli değil... Çok yorulmuş ama gezmeyi de öğren-
dim... Bütün gezinti sevenlere selâmlar...»

GEZİNTİ SIRASINDA DİKKAT EDİLECEK HUSUSLAR

1 — Trende giderken sakın yerinizden
kalkmayınız... Çünkü bir daha oturamazsınız.

2 — Vapurda restorana gidip yemek ye-
mek için sabah erkenden restoranın kapısın-
da durunuz ve hemen içeri girip oturunuz...
Yemeğinizi yedikten sonra inadınıza kalkma-
yınız...

3 — Bir şehre gittiğinizde vasıttan iner
inmez ilt karşınıza çıkan yere girip yatınız...
Çünkü on dakika sonra yatacak yer bulamaz-
sınız...

4 — Yolda çocuklu kadınların karşısında
oturmayınız... Çünkü bir müddet sonra çocu-
ğun kucağına yatacağına şüpheniz olmasın...

5 — Trenin, otobüsün penceresinden sar-
kıp bakamayınız, çünkü bir anda yüzünüze
başka pencereden atılan kavun çekirdekleri
yapışabilir...

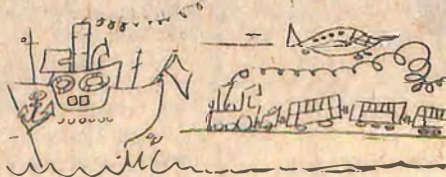
6 — Otobüsle giderken sakın ihtiyacınızı

yapmak için aşağı inmeyiniz... Çünkü şoför
yeni bir yolcu bulup gidebilir...

7 — Yolculukta sakın uyumayınız... Çünkü
uyuduğunuzda hem inceğiniz yeri geçmiş o-
lursunuz, hem de ceketini götürürler...

8 — Kimseyle samimi olmayınız ve dai-
ma ciddi bir yüzle seyahat ediniz...

9 — Otele inince hemen içeri girip kapıyı
içerden sıkıca kapayınız...

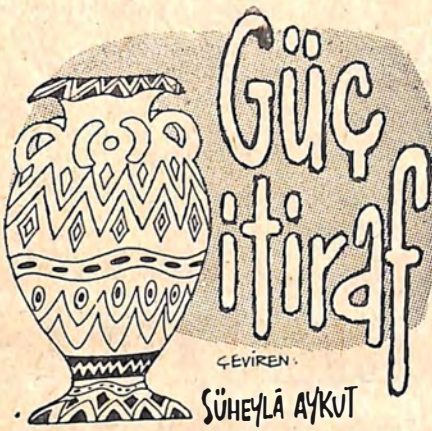
10 — Gece çok içip otele dönmeyiniz...
Hem odanızı hem de otelinizi şaşırp ayıp e-
dersiniz...

11 — Paranızı daima kendinizin bile bil-
mediğiniz bir yerde taşıyınız...

12 — Yolculuk sırasında karşınızdakine
«Acaba nereye geldik?» diye sormayınız, çün-
kü karşınızdaki belki bu sorunuza cevap ve-
remez...

13 — Yolculukta daima sessiz ve ayakla-
rınızın ucuna basarak hareket ediniz... Her
halde bunun da bir faydası vardır...

14 — Genel olarak gezintiniz sonunda ne-
reye gidip, nereden geldiğinizi sorduklarında
mânalı bir cevap vermeyiniz ki gezintinizin
bir mânası olsun... Bütün bunlara riayet et-
mek veya etmemek sizin bileceğiniz iştir...
Bizden söylemesi arkadaşlar...

ŞAHISLAR :

Mancepan Uşak
M. Toşe Evin beyi.

Sahne :

Mösyö Toşe'un çalışma odası. Duvarlar, çerçevelerle korunmuş değerli resimlerle donatılmış. Yerde paha biçilmez halılar. Koltuklar, XVI. Louis stili. Salondaki her şey zengin bir koleksiyoncunun ince zevkini aksettiriyor.

Sırtında flânel robdöşambri, ayaklarında tüylü pantuflar olduğu halde divana uzanan M. Toşe, eski bir ansiklopedinin sayfalarını çevirmektedir.

Kapı vurulur, çizgili yelekli, beyaz önlüklü uşak, koltuğunun altında toz fırçası ile içeri girer:

— Odanızın tozunu alabilir miyim mösyö?

M. Toşe:

— Hayır. Az sonra banyoya gireceğim, o zaman alırsınız.

Uşak:

— Banyonuzu doldurabilir miyim?

M. Toşe:

— Lüzumu yok, kendim doldururum.

Uşak:

— Buna çok memnun oldum mösyö. Zira, Marot'nun öldürüldüğü bu

banyoya ne zaman yaklaşısam, heyecanlanıyorum!

M. Toşe:

— Bu antika banyoya ağırlığınca altın verdiğimi öğünmeden söyleyebilirim. Ama koleksiyonumun en güzel parçalarından birini teşkil etmiyor mu?

Mancepan samimi bir hayranlıkla:

— Dünyanın en güzel, en değerli koleksiyonuna sahipsiniz mösyö. Durum böyle iken ne diye öğünmeyecekmisiniz? Marot'nun banyosu sizde... Napolyon'un sırmalı örtüsü sizde...

M. Toşe büyük bir hazla iliklerine kadar ürpererek, hülyalı gözlerle uşağının sözlerini tamamladı:

— ... Kristof Kolomb'un yumurtası bende...

Uşak:

— ... Demokles'in kılıcı sizde...

M. Toşe:

— ... Kleopatra'nın burnu bende...

Uşak:

— Fakat bence bunların en değerlisi hangisidir biliyor musunuz mösyö? Salondaki şöminenin üstünü süsleyen Çin vazosudur!

M. Toşe:

— Tabii. Artistik yönden burada gördüklerinin en değerlisi o.

Uşak:

— Mösyö belki de bana saygısız bir meraklı diyeceksiniz ama, onu kaçta almıştınız? Her halde bir servet harcamışsınızdır, değil mi?

Koleksiyonundan bahsedildiği zamanki sevincini hiçbir konuda bulamayan M. Toşe, büyük bir coşkunlukla:

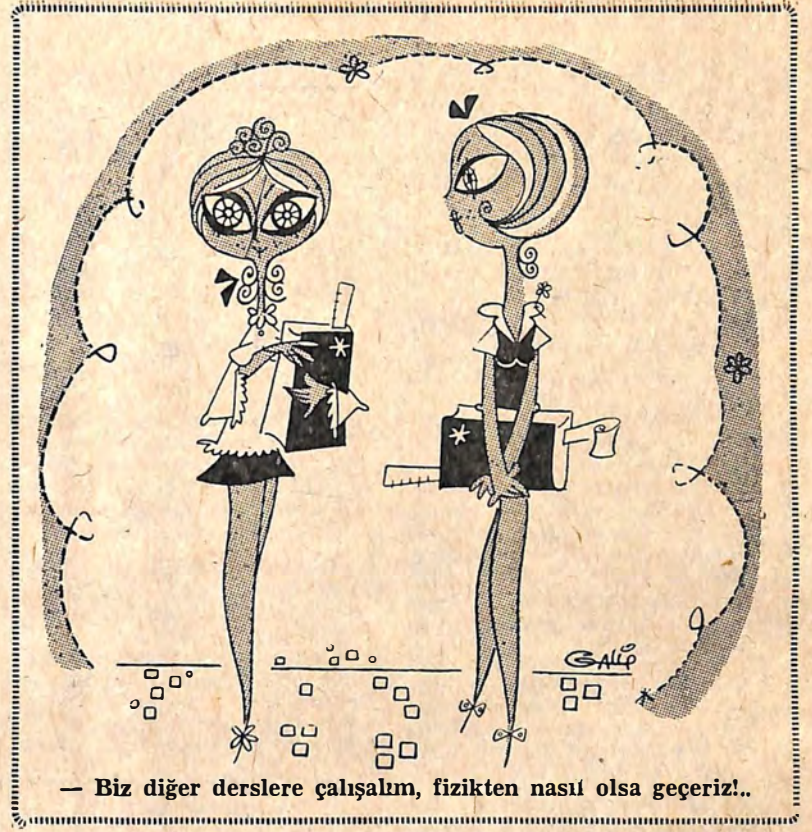
— Merak her insanın hakkıdır dostum. Dörtbuçuk milyon saydım di ona!

Mancepan bir hayranlık ışıltı çalarak:

— Dörtbuçuk milyon ha?... Fakat bu muazzam bir servettir! Güzel, çok güzel bir eser olduğunu itiraf ederim o Çin vazosunun.

M. Toşe:

— Hem de dünyada bir eşi daha yoktur. Değeri de oradan geliyor ya zaten. Hay Allah! Bu sabah bayağı gevezeliğimiz tuttu. Baksanıza saat

on olmuş. Öğle yemeğine misafir geleceğini unuttunuz galiba?

Bakışlarında hasretli pırıltılar yanan uşak:

— On mu olmuş? Ne çabuk?... Zamanın su gibi akıp geçtiğini düşün-

dükçe insanın delireceği geliyor! Dört buçuk milyon değerindeki şu eşsiz Çin vazosunu kırılı, kırkbeş dakika olmuş demek!

R. Pico'dan çeviren:
Süheylâ AYKUT

İNGİLTERE NOTLARI

DEMOKRASİ TOZU

Öğretmenlerimizin hazırladıkları bir raporda, ilkokul çağındaki çocuklarımızın iyi gıdaya ihtiyaçları varken hâlâ Amerikan süttozu ile beslendikleri yazılmış.

Çeyrek asır kadar önce Amerikan yardımıyla başlayan bu süttozunun yerine, meselâ İngiltere'deki okullarda olduğu gibi bütün ilk ve ortaokul çocuklarına be-

dava olarak bir şişe hakiki sütü ikame edemedik.

Batı demokrasislerinin halka sağladığı bir sürü nimetler var... Oysa, bize, demokrasi hayatımız iki tip tozdan başka bir şey sağlamamış vaziyette.

Nitekim, süttozu içiyor, bir de, sokaklarda sık sık yapılan nümayişler dolayısıyla demokrasi tozu yiyoruz!

«YIKANIR» CİNSTEN Mİ?

Gittikçe artan sayıda «Yikanır» kumaşlar yapılabilmesi ve şu veya bu şekildeki temizleme sistemleriyle «Temizlenebilir» kumaş çeşitlerinin çoğalması, burada, satılan her giyim eşyasının bir kenarına «Sıcak suyla yıkanır» veya «Falanca toz sabunla yıkanabilir», ya da «Buharlı sistemle temizlenir» gibi bir etiket ilâştirme zorunluluğunu doğurdu.

«Yikanır» cinsten yeni yeni kumaşlar yapımla geliştirilmiş temizleme usullerinin, imkânsızlıklarla dolu eski günlere nazaran, gözlerimizin önüne daha temiz bir dünya serdiği muhakkak... Gelin görün ki, bu temizliği bo-

zan yeni bir unsur başgöstermiş durumda...

Anlatayım...

Londra'da, geçenlerde, bir misafirlikte üç dört hanım, giyim eşyası ve kumaş bahsinde «Benimki şu şekilde yıkanır», «Sizinki şu şekilde temizlenir» diye görüşürlerken, evin kızını bir tanıdığı oğlu için istemeyi düşünen misafir, söz konusu kızın, pislikleri malûm Beatnik'lerden olduğunu görünce, sormuş:

— Kız güzel, beğendim ama, götüreceğim haberde belirtmem gerek... Şu veya bu şekilde «Yikanır» cinsten diye bir garanti verebilir misiniz?

YENİ BİR MAVİ...

Dünyada yeni çeşit bir mavinin moda olduğu söyleniyor.

Modanın yakından izlendiği ülkemizde acaba bu yeni tip mavi bilinmiyor mu?

Size nasıl anlatsam bu mavi rengi acaba?... Hele bir başlayayım sıralamaya mavileri:

«Gece Mavisi», «Deniz Mavisi», «Gök Mavisi», uzaya adam fırlatıldıktan sonra orada çekilen re-

simler sayesinde öğrenilen «Uzay Mavisi», insanlığın, dünyadan fırlatamadığı fakirliğin «Solgun Mavisi»... Ve, bir de, buradaki insanların çoğunluğunun ifadesine göre, onbir aylık çalışmanın gözlerde yaptığı tozu bir aylık tatilde silkeleyince, dünyayı bambaşka bir mavilik içinde gösteren «Tatil Mavisi» varmış!

Reşit AŞÇIOĞLU

EDISON

AZ SARFIYAT
BOL IŞIK

(İlanlık : 8693 — 174)

Bereket virajı ölmeden dönebilmek.
Yol tenha. Vakit gece yarısını çok-
tan geçmiş...

— Sıpa! —
— Efendim.
— Sevmedim ben hiç son kocamı.
— İyi etmişsin.
— İyi ettim değil mi?
— Tabii.
— Bana o öğretti araba kullanma-
sını. Kucağına oturtur öğretirdi.
— Zevk sahibiyim.
— Ama ben sevmedim onu.
— İyi etmişsin dedik ya.
— Öteki dünyada beni cehennemde
mi atarlar?

— Bilmem.
— Atarlar atarlar.
— Zannetmem. Böyle güzel bir
vücudun yanmasına hiçbir zebaninin
gönlü razı olamaz. Senin için özel
af kanunu çıkarırlar!
İkinci keskin virajı da dönmüştük.
Bir çeşmeye rastladık:

— Duralım, elini, yüzünü yıkar
mısın? dedim.
— Hı, dedi.
Arabayı sağa çekti, durduk.
— Kucakla indir beni!
Kucakladım.
— Öpsene!

Öptüm... Kuvvetle sıktım. Sonra,
beline dolanarak çeşmeye kadar gö-
türdüm. Yüzünü yalağa doğru eğ-
dim, buz gibi su ile yüzünü yıka-
dım:

— Açıldın mı biraz?
— Beni yataktan başkası açmaz.

Bir uyku!... Sıpa! —
— Efendim.

— Dans bilir imsin sen?
— Bilmem.

— Edelim.
— Burada mı?

— Hı!
— Bilmem ama, edelim.

Başa gelen çekilir...
— Sık belimden!

Sıktım...
— Uuu, o kadar değil, göbeğimi
patlatacağın.

Dolanıp duruyoruz çeşmenin ba-
şında... Oya'nın dudaklarında yarım

SIPA

MUZAFFER
İZGÜ

yamalak bir melodi... Başını göğsü-
me dayadı...

— Gidelim mi Oya?
— Çok acele ediyorsun Sıpa! An-
ladın mı, çok a-ce-le!...

— Ama...
— Aceleci Sıpa! Aceleci Sıpa!

Bir sevişme, var ya sevişme, işte o
sevişme, ne kadar geriye atılırsa,
yâni beklemesi diyorum, heyecanlı
olur diyorum. Baksana benim kal-
bime! Atıyor değil mi?

— Atıyor atıyor... Tulumba gibi.
Ya benimki?

— Seninki de atıyor mu?
— Bazan durur ama, şimdi atı-

yor.
— Elini uzattı:

— Sahi atıyor, dedi. Şimdi ne ya-
palım biliyor musun Sıpa, tam gaz
gidelim.

— İyi, o zaman şu istahla atan
kalblerimiz şıppadak dursun değil
mi?

Arabaya girdik:
— Sıpa!

— Efendim.
— Sen niye soğuksun?

— Anlamadım.
— Soğuksun, soğuk.

— Yanılıyorsun.
— Hayır... Yanılmıyorum... Ben

bilirim. Başka erkek olsa, hemen bu-
racıkta!

— Polis?
— Polis ne arar dağ başında?

— Gelen geçen araba olursa?
— Sen soğuksun.

— Haydi gidelim!
Araba hareket etti.

— Kızdın mı bana? diye sordum.
— Belli değil daha.

— Söylemeyi unuttum, balık için
teşekkürler.

— Ödersin günü gelince.
— Hiç ödeyemem ben.

— Ben ödetirim.
— Şimdi o makamp dediğin yere
mi gidiyoruz?

— Evet.
Bir müddet sustuk. Sessizliği bo-

zan, Oya oldu:
— Sıpa!

— Efendim.
— Benim bir haftam var.

— İyi.
— Sen de kal!

— Ben hep buradayım.
— Ama böyle soğuk olma!

— Öpeyim mi seni?
— Kadına sordun mu, hapı yutar-

sın.
Yanağından öptüm. Kasaba uyu-

yordu. Tek tük caddede dolaşan in-
sanlar vardı. Onlar da, ya uyku tut-

mayanlar, ya da yalnız yatanlardı.
— Sıpa!

— Efendim.
— Makampın da plâjı var.

— Güzel mi?
— Çok.

Makampın kapısına vardık. Yaşlı-
ca bir adam, demir kapıları açtı:

— Hoşgeldiniz, dedi.
Oya, yayvan yayvan:

— Rahatsız ettik seni, dedi.
— Vazifemiz efendim.

Oya, beni gösterdi:
— Bu kim biliyor musun? dedi.

Sıpa! Bu Sıpa işte! Hani eşek sı-
pası olur ya, o işte!...

Adam:
— Estâğfurullah efendim, dedi.

— Yok yok, Sıpa'yım, dedim.
Gece bekçisi sordu:

— Bey misafiriniz mi?
— Eveet, Sıpa benim misafirim.

— Öyleyse, bir somya koyayım ça-
dırınıza.

Oya, bir kahkaha patlattı gecenin
sessizliğinde:

— İstemez, ikimiz sığarız benim
somyaya.

— Siz bilirsiniz efendim, dedi bek-
çi.

Oya, çantasını uzattı bana:
— On lira ver bekçiye!

Portföyden bir onluk çekip uzat-
tım. Zavallı, sevindi:

— Çok teşekkür ederim, dedi.
Sola kıvrıldık. Sekiz on çadır geç-

tikten sonra, kanarya sarısı bir ça-
dırın önünde durduk:

— Sıpa! İşte bizim saray!
— Çok güzel.

Arabayı çadırın sağ tarafındaki
boşluğa parkettik.

— Sıpa?
— Efendim.

— Çok sarhoşum.
— Ne yapalım?

— Denize girelim.
— Gece yarısı?

— Evet.
— Ama?

— Ne aması? Deniz engin bir su-
dur...

Şiir söylüyordu.
— Çadıra girip yatsak?

— Uykun varsa, sen yat! Benim
canım yüzmek istiyor. Sen hiç ge-
celeyin denize girdin mi?

— Yoo!
— Bilmezsün öyleyse zevkini. Ma-
yom nerede?

— Çantandaydı galiba.
— Ver bana!

Sendeliyordu. Çadırın kapısına
geldi:

— Vazgeçtim, dedi.
— Yüzmekten?

— Hayır, mayo giymekten.
— Nasıl gireceksin suya?

— Külotla.
— Ama?

— Ama ama ama... Âma Sıpa, â-
mâ Sıpa! Kör Sıpa!

— Gören olursa?
— Kimse olmaz bu saatte orada.

— Kimse olmaz bu saatte orada.

— Kimse olmaz bu saatte orada.

— Kimse olmaz bu saatte orada.

— Haydi gel!
Elinden tuttum.
— Kucakla beni!
Kucakladım.
— Şimdi götür suya at!
— Böyle elbiseyle?
— Evet, elbiseyleee!
— Olmaz!
— Sıpa!
— Efendim.
— Sen hiç kumların üzerinde se-
viştin mi?

— Hayır.
— Eşekmişsin sen Sıpa!
Kıyıya vardık. Önce ayaklarını
soktu:

— Sıcakmış, dedi.
Ben uzattım:

— Soğuk, dedim.
— Sıpa, senin için yanmıyor Sı-
paa! Çözsene şu fermuarımı!

Belinin üzerindeki fermuarı tutup
aşağıya çektim.

— Çıkar elbise mi!
Ay falan yoktu ama, yine de O-
ya'nın şahane vücudunu görüyordum.

— Venüs heykeli nerede bulundu
Sıpa?

— Burada, işte, dedim.
— Bilemedim...

— Ama burada sahibisi var.
— Sıpa, kesmeyelim Sıpa!

— İnan ki çok güzel bir vücudun
var Oya!

— Sıpa, ben çırlıçıplak yüzmek
istiyorum.

— Yüz!
— Ha şöyle! İlk itirazsız cüm-
len.

— Utanır mısın bir kadını çırlı-
çıplak görmekten?

— Kadının kendisi utansın.
— Hah hah hah! Çözer misin stit-
yenimin kopçasını?

— Tabii.
— Kucakla beni!
Kucakladım...

— Haydi beni suya at!
Suyun kenarında, yaramaz çocuk-
lar gibi boğuştuk. Sonra, kumun ü-
zerine serildik.....

.....

Uyandıgım zaman Oya yarı çıplak-
tı hâlâ. Tek kişilik bir somyada, üs-
telik somya da muşambadan yapılmış
olursa... Ben, ufak tefek bir er-
kek değildim, Oya da ufak tefek bir
kadın değildi. Sol yanımda tutulmuş
gibi ağırıyordu.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

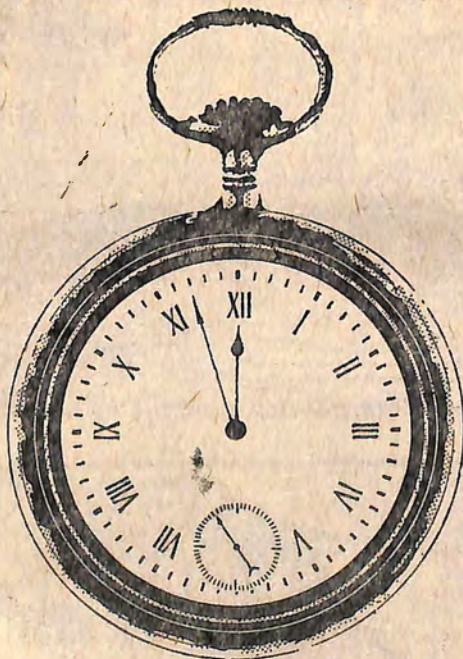
.....

.....

.....

.....

.....

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ

yurt içinde ve dışında

EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Fiatı : 100 kurustur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Piyango

Şuradan buradan konuşuyorlardı. Biri:

— Bu gece sinemaya gidiyoruz. Siz de gelir misiniz? diye sordu.

Diğeri cevap verdi:

— İmkânsız... Kocam, gece so-kağa çıkmaktan nefret eder.

— Öyleyse pazar günü birlikte kıra çıkarız, gelir misiniz?

— İmkânsız... Kocam pazar gezmelerinden nefret eder.

— Zavallı kardeşim. «Evlilik piyangoya benzer» diyenler ne doğru söylemişler... Bakın şansınıza nasıl bir erkek çıkmış...

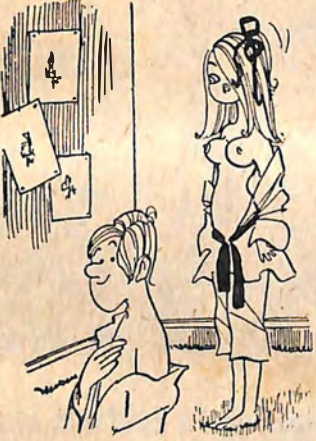
— Öyle... Evlilik piyango, eşler bileti... Kaybeden numaralandırılmış bizim kısmet!

Evlenirken

Yaşlı kız yeni nişanlanmıştı. Arkadaşı sordu:

— Nişanlın yaşını biliyor mu? Beriki gülümsedi:

— Elbet biliyor şekerim. Fakat şimdilik yarısını...

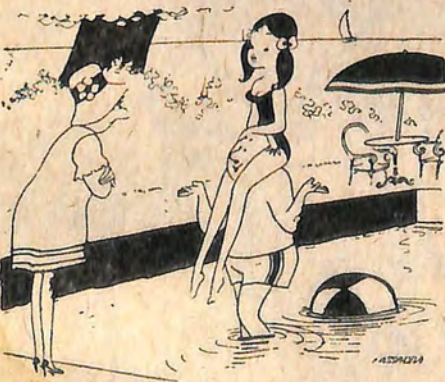

— Senden hiçbir şey gizlemiyorum.. İnanmazsan bak işte!...

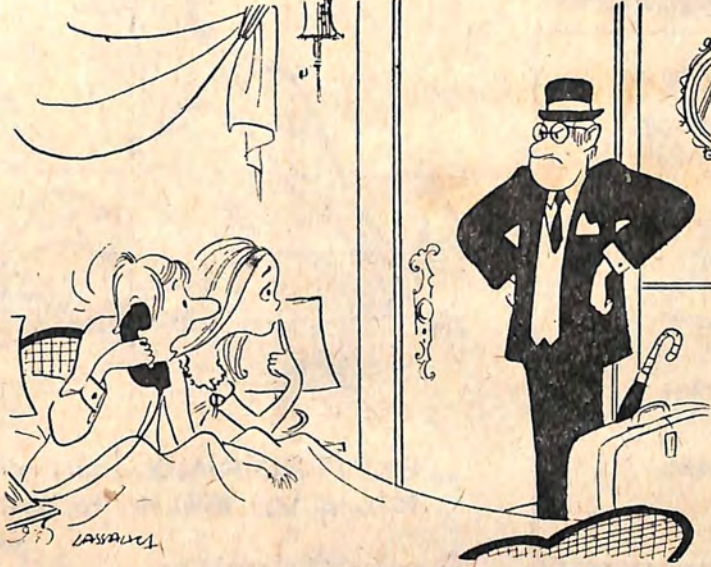
Zahmet oldu

Hızla yol alan tren birden durdu. Kontrolörler koşarak imdat frenini kimin çektiğini aramaya koyuldular. Nihayet trenin neden durduğunu merak eden yaşlı bir İngiliz kadını meseleyi öğrenince:

— Treni durdurmanıza değmezdi, dedi kontrolörlere. Ben sadece bir fincan çay istemek için kolu çekmiştim!

— Kocanın yaşama zevkini yeniden tatmağa başladığını görmekte sevinmiyorsunuz karıcığım?..

— Evet karıcığım, bu akşam askerlik arkadaşım ile beraberim... Hah, işte geldi.. İstersen telefonu ona vereyim de, konuş!...

Ne verersen...

Delikanlı evleniyordu. Merasimden sonra rahibe sordu:

— Borcumuz ne kadar?

— Parayla dua edilmez, dedi rahip. Gönülünüzden ne koparsa, onu veriniz.

Çıkartıp iki frank veren delikanlı, bir kaç gün sonra yolda rahiple karşılaştı. Din adamı sordu:

— Nasıl, evliliğinden memnun musun?

— Hiç sormayın, dedi genç adam. Karım cadalozun biriymiş meğer!

Rahip omuzlarını kaldırdı:

— İki franklık evliliğinden ne beklenebilirdi ki?...

Yaş meselesi

Dâvetli olduğu yemekte çok gezece bir kadının yanına düşmüştü. Ha sustu, ha susacak derken damdan düşer gibi:

— Kocam elli yaşındadır, dedi kadın. Aramızda on yaş fark bulunmasına rağmen, hiç anlaşmıyorum değil mi?

Adamcağız soğuk bir sesle:

— Haklısınız madam, dedi. Siz, altmışlık kadınların en canlısınız!

Nereden geliyor?

Adam ayaklarının ucuna basa basa sabahın dördünde eve giryordu. Ummadığı bir şey oldu, o saate kadar uyumayan karısını burnunun dibinde buldu.

Siniri tepesine çıkan kadın sordu:

— Bu saatte nereden geliyorsun bakayım?

Adamcağız:

— Bilmiyorum musun şekerim, diye boynunu bükü. Bana sık sık «Seninle evlenmeseydim, şimdi kimbilir nerelerde olurdu» demez miydin? O dediğin yerdeydim işte!

Tedavi

Arkadaşına:

— Çocam çok içiyordu, dedi. Her akşam zil zurna sarhoş olur, sabaha karşı eve gelirdi. Ama bir hile ile içkiye tövbe ettirdim.

— Ne yaptın?

— Hiç. Bir gece yine körkütük geldiğini görünce görmezlikten gelip, «Sen misin Henri?» diye seslendim.

— Bu kadarcık mı?

— Evet.

— Doğrusu anlamadım.

— Anlaşılmayacak bir şey yok. Kocanın adı Jak'tır.

Maalesef

Lokantaya sığınan turist garsonu çağırarak:

— Yağmur hâlâ yağıyor mu acaba? diye sordu.

— Size bu konuda bilgi veremeyeceğim için çok üzgünüm, diye cevap verdi garson. Çünkü sizin masanıza başka garson bakıyor!

İlâç

Adam çok yorulduğu için hastalanmış, yatağa düşmüştü. Eve gelen doktor:

— Teskin edici bir ilâç vereceğim, dedi. Günde üç kahve kaşığı içeceksiniz!

Hastanın karısı sordu:

— Yemekten önce mi, sonra mı içmesini tavsiye edersiniz?

— Yemekle ilgisi yok, dedi doktor. Konuşmak için ağzınızı her açışta, hastaya bir kaşık teskin edici ilâç verirsiniz!

Mutluluk

Hırsla bavuluna eşyalarını dolduran kadın:

— Ne halin varsa gör! diye bağırdı. Annemin evine gidiyorum!

— Acele etme, diye rica etti kocası. Bırak da bari bu mutluluğun tadını çıkarayım!

— Bu kadar pişkinini de hiç görmemişim...

— Eee, ne de olsa fırıncının karısı!

Paranın gücü

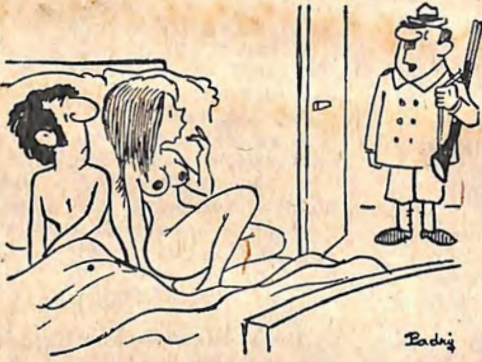
Maddi ve mânevî değerler üstünde tartışıyorlardı. Maddeyi savunan genç:

— Para bütün gücünü yener, dedi. Meselâ Rockefeller'in oğlu hizmetçisine, «Benim karım olur musun?» diye sorsa, hizmetçi hemen kabul eder. Ama ben karıma, «Benim hizmetçim olur musun?» diye sorsam, «Ayol sen ne zaman hizmetçi tutacak duruma geldin?» diye beni alaya ahr!

Yazısız

Dünya Karikatürleri

- NE O DELİKANLI, KAÇAK
AVA MI ÇIKTIN ?..

- BİZ BİRBİRİMİZ İÇİN YARATILMIŞIZ ... İSMİM
KILIÇ VE BALIK BURCUNDA DOĞDUM !.

- HAYDİ SERVİSİ YAP,
MİSAFİRLER ACIKTI !..

YAZISIZ

- FRANSIZCA BİLİYOR MU?
- HAYIR AMA, İŞARETLE
İYİ ANLAŞIYORUZ !..

- SON DERECE GÜZEL BİR KARINIZ VAR ...
HATTA HORLARKEN BİLE !..

YAZISIZ

T.C.ZİRAAT BANKASI

*HER YERDE HER ZAMAN
hizmetinizde bulunmaktan kıvanç duyar*

mur.

Akbaba

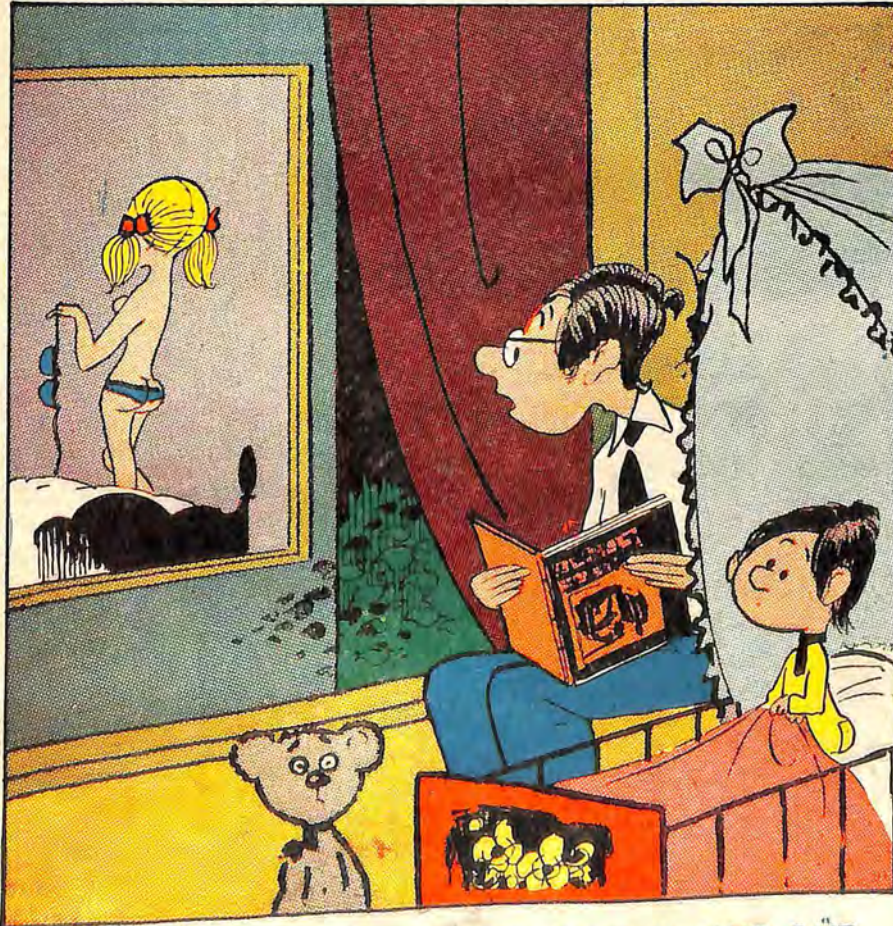
- OKUYACAĞINA GELİP YATSANA !
- ŞİMDİ ŞEKERİM , ZATEN OKUDUĞUM SEKSO-
LOJİ DERSİ !

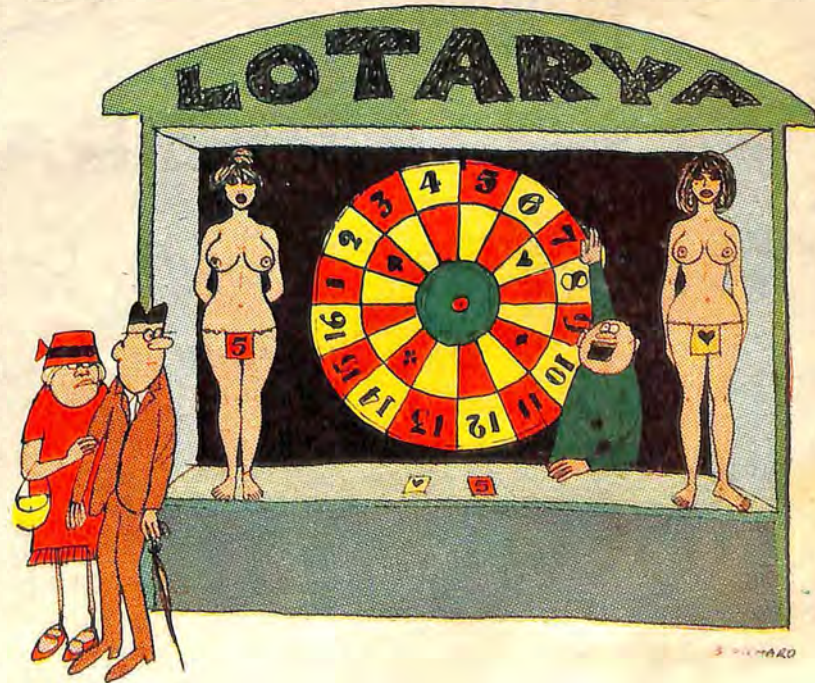
- BU ÇEŞİT TEDAVİNİN ANNEMİ İYİ EDECEĞİNİ
KİMDEN İŞİTTİN ?..

- ÇIPLAKLAR KAMPININDA BU İYİLİĞİ VAR ..
KİMSE BİZİM METELİKSİZ OLDUĞUMUZU
ANLAMAZ !.

- O SIRADA KÜÇÜK KIRMIZI ŞAPKALI KIZ SÜT-
YENİNİ ÇIKARIR , SÜTYEN MASMAVİ , ETRAFI
SİYAH DANTELLERLE ÇEVİRİLİDİR !

- SAKIN OYNAYIM DEME .. KAYBEDERSEN
PARANA , KAZANIRSAN SANA YAZIK OLUR